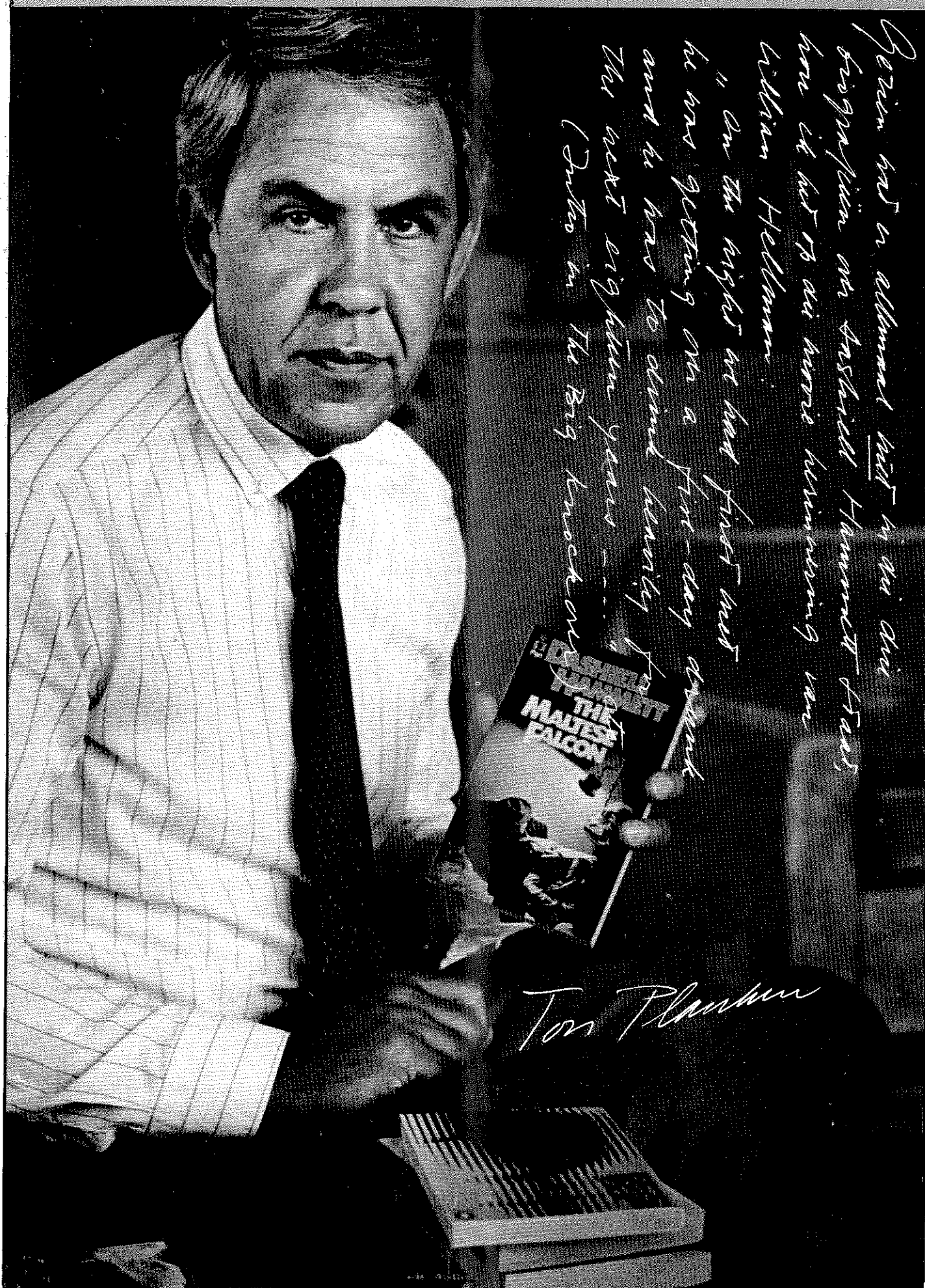

Ton Planken gefotografeerd in zijn huis te Moerkapelle

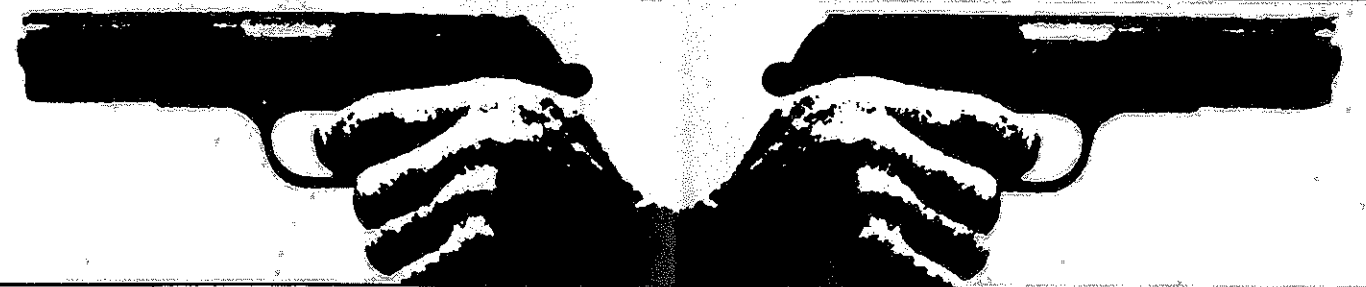
*Person hat in alldemant huit in the due
biographie om geschiedt Hammond staat,
hou id het op de moree bevestiging van
William Hellman:
"On the night we had first met
he was getting on a first-day drunk
and he was so drunk he nearly
the next morning years - - -
(Intro in the big knock out)*

Ton Planken

Steye Raviez

THRILLERS & DETECTIVES

Onafhankelijk tijdschrift voor misdaadlectuur onder redactie van Theo Capel. Verschijnt 5 maal per jaar.

Redactie en Administratie p/a Nic. Maesstraat 139hs, 1071 PX AMSTERDAM. 5e jaargang, nummer 3, juni 1985, prijs 3,95

Wie heeft er aan mijn prijzen gezeten?
De winnaars van de Bruna-manuscriptwedstrijd Nieuw talent bekroond

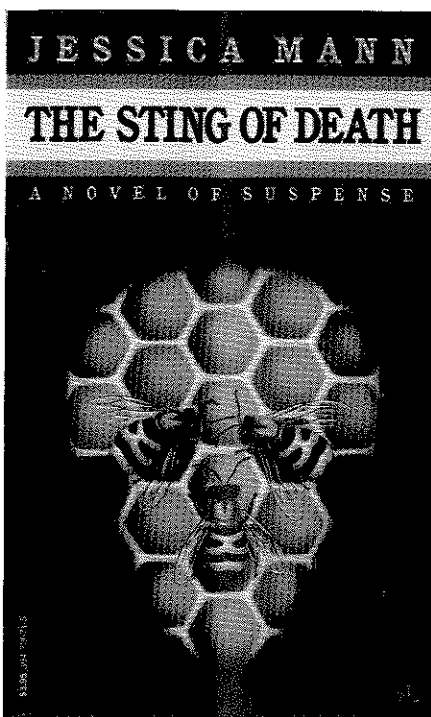

'BRUNA, JE WEET TE VEEL'

Ton Planken
op pag
24

Omslagverhalen

Al dagen liggen er twee pockets op mijn bureau met weinig opwekkende omslagen. De man of de vrouw die de zwarte omslagen heeft ontworpen – nergens is in de boeken te vinden wie het heeft gedaan – moet geen al te optimistisch wereldbeeld bezitten. Maar, mooi zijn ze wel! Beide omslagen van deze detectives van Jessica Mann hebben als gemeenschappelijk motief een doodskop. Op **THE STING OF DEATH** is een honingraat te zien, waarop drie bijen kruipen. Het knappe van de illustratie, die heel precies is getekend, is de vorm van de raat en de bijen. Slechts een klein deel van de raat is zichtbaar voor de toeschouwer. Het merendeel van de zeskantige kamertjes is aan het oog onttrokken door gebruik te maken van wat je het sleutelgat-effect zou kunnen noemen. Heel subtiel is echter voor een contour gekozen die aan een schedel doet denken. De visuele grap is dan verder dat de bijen een positie op het honingraat hebben gekregen, zodat de diertjes als het ware het neusgat en de oogholten van een schedel suggereren. Vooral van enige afstand bezien is het effect sterk. Hetzelfde procedé is gebruikt voor het hier niet afgebeelde **NO MAN'S ISLAND**.

Deze keer is het een dreigende onweerswolk die op miraculeuze wijze de vorm van een schedel heeft aangenomen en waarin enige gaten de oogkassen van een doodskop moeten suggereren. Een vuurtoren is de neusholte. De toren verwijst naar het verhaal op een onherbergzaam en geïsoleerd eiland dat ergens bij Engeland in de buurt ligt. Tot schrik van de eilandbewoners is er olie ontdekt. Dat had tot vreugde moeten leiden als niet het plan was ontstaan de bevolking te evacueren. Er broeit nu het een en ander en de heldin van het verhaal, archeologe Tamara Hoyland, arriveert op het eiland met een contra-spionageopdracht.

In **THE STING OF DEATH** speelt zich iets soortgelijks af. In een vredige gemeenschap in Cornwall zouden zich terroristen schuil houden. Schrijfster Tamsin Oriel raakt er tegen haar zin in bij betrokken. De auteur van beide boeken, Jessica Mann, is zelf archeologe. Ze heeft al meer dan negen boeken geschreven, dus het eigenhandig opgraven van potscherven zal er wel niet meer bij zijn. Haar inspiratie doet ze blijkbaar in haar buurt op, want ze woont met man en kinderen in Cornwall. Met ingang van dit nummer van T & D heeft ze de taak van Harry Keating overgenomen en verzorgt ze de nieuwsbrief **BRITSE MISDAADGOLVEN**. Behalve schrijfster en archeologe is Jessica Mann ook nog recensent van misdaadboeken.

Steye Raviez

'Een absolute uitschieter in onze misdaadliteratuur'

360 pagina's
ISBN 906287009 0

'Alles verslindende hartstocht'

128 pagina's
ISBN 906287008 2

'Een tocht naar onbekende verten van het kippevel'

228 pagina's
ISBN 906287006 6

'Een moordverhaal vol van de meest sluwe verrassingen'

234 pagina's
ISBN 906287007 4

Tweede
KAIBER viertal

Nu verkrijgbaar in boekhandel en kiosk voor f 12,50 per stuk

Hollandse Nieuwe

Bekroonde Crime

Crimeboek-3 (Zwarte Beertjes, 7,-) is een bijzondere uitgave. Naast de verhalen die deels op uitnodiging van de samenstelster Margreet Hirs zijn geschreven, bevat de bundel ook de vijf winnende verhalen van de korte verhalenwedstrijd die Bruna vorig jaar uitschreef. Meer dan honderd inzendingen leverde dit op (naast meer dan 150 voor de romanwedstrijd die gelijktijdig werd uitgeschreven). In dit nummer van T&D vertelt elke winnaar iets over zijn eigen verhaal en over zichzelf. Uit deze stukjes blijkt dat het zeker niet alleen om beginnende schrijvers gaat en dat er zelfs twee bij zijn die al eerder in het Crimeboek verhalen hebben gepubliceerd. Vergelijking van de winnende verhalen met de overige verhalen in de bundel valt volledig in het voordeel van de winnaars uit. Die schreven stuk voor stuk verhalen met een verrassende climax, mooie personages (of ze nu echt realistisch lijken of niet) en een behoorlijke intrige. Wat mij betreft beperkt Bruna de volgende bundel tot dit soort verhalen die na een scherpe selectie worden uitgekozen. Helemaal zou een verhaal als *Eerst poesjes dan poesjes kindjes* van Eddy C. Bertin weggelaten moeten worden. Dit soort griezellektuur over een sadistische katvrouw lijkt me voor de onschuldige misdaadlezers (en die niet alleen) te bar. De winnende verhalen staan aan het eind van de bundel afgedrukt en zijn te herkennen aan een kroontje. In de traditie van gidsen zou ik de 15 andere verhalen niet veel gekruiste mes en vorkjes, sterretjes dan wel andere symbolen willen geven. (TC)

Geen goede afloop

Bert van der Veer schrijft vlotte scènes: een panieksituatie, een moeilijk gesprek met de baas, in bed met een vriendin, hij weet het allemaal doeltreffend en geestig te beschrijven. Het vervelende is dat de constructie van *Het einde van de lijn* (Bruna, 19,90) niet deugt. Tot bladzijde 173 wordt het verhaal rustig opgebouwd. Een televisie-journalist pikt hier en daar sporen op van een cocaïne-smokkel en raakt er langzaam van overtuigd dat dit dé kans is voor een doorbraak naar roem. Dan lijkt de schrijver zijn geduld te verliezen en krijgen we via allerlei kunstgrepen de feiten toegeworpen. De lezer wordt geacht slordig geredigeerde rapporten te lezen en wordt van hot naar haar gesleept, meestal met het vliegtuig. Steeds zijn er dus weer schrijvers die niet begrijpen dat het zeer moeilijk is een boek te schrijven dat op vijf verschillende platen speelt. (FH)

Vrijwel gelijktijdig met *Het einde van de lijn* verscheen nog een thriller van Bert van der Veer, *De laatste voorstelling* (Bruna, 19,90). Hoewel het wordt gebracht als een thriller, lijkt het achteraf meer bedoeld als een psychologisch portret van een kleinkunstenaar en, nog meer, als een ontluisterende schildering van de grammofoonplatenindustrie. Voeg daar nog aan toe dat de verhaallijn zonder dat je erop verdacht bent af en toe naar het verleden terugspringt en eenzelfde scène vanuit een ander gezichtspunt nogmaals wordt beschreven en het wordt duidelijk dat de kans op een vreemd gekluts resultaat te groot werd. Ik had dat allemaal niet zo erg gevonden als de komiek waar alles om draait, echt leuk was geweest. Zijn opmerkingen werken helaas nog vervreemdender dan die van Freek de Jonge op de momenten dat hij diepzinnig wil zijn. De journalist die eerst met boze bedoelingen in de huid van de komiek wil kruipen, maar later als een soort alter ego gaat dienen, maakt het allemaal niet spannender. (TC)

Actie & Geweld

Wildschut van Felix Thijssen (Veen, 17,90) is het eerste, recent verfilmde en nu heruitgegeven, boek van een driedelige serie met als hoofdpersoon de meedogenloze intelligente gangster Charley Mann. Samen met Jim, een wrede krachtpatser

In dit nummer

Voor de tweede keer in 30 jaar organiseerde uitgeverij Bruna een manuscriptwedstrijd. In dit nummer ruime aandacht aan de winnaars.

Uitgeven betekent het vinden van nieuwe auteurs, maar ook het vinden van kopers. Uit het gesprek met Chris de Graaf blijkt dat het eerder het vinden van inkopers betreft. Zijn er echt 100.000 lezers voor Janwillem van de Wetering te vinden?

Boeken volstoppen met niet ter zake doende informatie lijkt een nieuwe trend te worden. Zie het gemopper van diverse recensenten.

Welk bier apprecieert eet- en drinksnob Spenser nu het meest? Zie de brievenrubriek en verder ook de bespreking van *Valediction* die juichend is over de held die zijn handen voor meer dingen kan gebruiken dan zijn mond te vullen.

Even leek het erop dat Jake Hunt de jacht op Connie Niles zou opgeven, maar de knoestige privé-detective is weer overeind gekrabbeld.

die meestal het vuile werk opknapt en Peter, een harde professional met een bedrieglijk nobel uiterlijk, vormt hij een misdadig trio waarvan hij de onbetwiste leider is.

Mann is van ieder moreel besef gespeend. Doelmatigheid is de enige richtlijn bij zijn criminele activiteiten. Bij een bankoverval raakt Peter door een foutje gewond. Met buit en al houdt de bende zich schuil in de boswachterswoning *Wildschut* bij de Belgische grens. De bewoners wordt de gastvrijheid met geweld afgedwongen en langzaam maar zeker raakt de situatie penibel, wat tenslotte uitmondt in een bloedige confrontatie met de politie.

Thijssen is sterk in het beschrijven van actie en geweld, maar zijn personages blijven nogal vlak en schematisch en een grapje kan er moeilijk bij hem af. (HKo)

Weemoedig Oostblok

In het Hongaarse drama van Max Henius *De terugkeer van József Vilan* (Sijthoff, 22,50) bereidt Walter Lembke vanuit Oostenrijk een opstand voor om Hongarije van het communisme te zuiveren. We schrijven vijftiengintig jaar na de mislukte opstand in 1956. De hoofdpersoon Vilan wordt door middel van chantage gedwongen hieraan mee te doen. Hij zal als alles lukt de belangrijkste man in Hongarije worden. Het boek begint met een terugblik op Vilans leven. Daarna wordt de voorbereiding van de hernieuwde bevrijdingspoging uiteengezet en alles wat er mee samenhangt, zoals het onderlinge wantrouwen, de twijfel en zelfs een liefdesrelatie. In het nawoord legt de auteur nog uit wat hij beoogt heeft met dit boek. Het is in ieder geval boeiend leesvoer en aan het onderschrift 'Een hongars drama' is geen woord gelogen: Er valt écht niets te lachen. (RK)

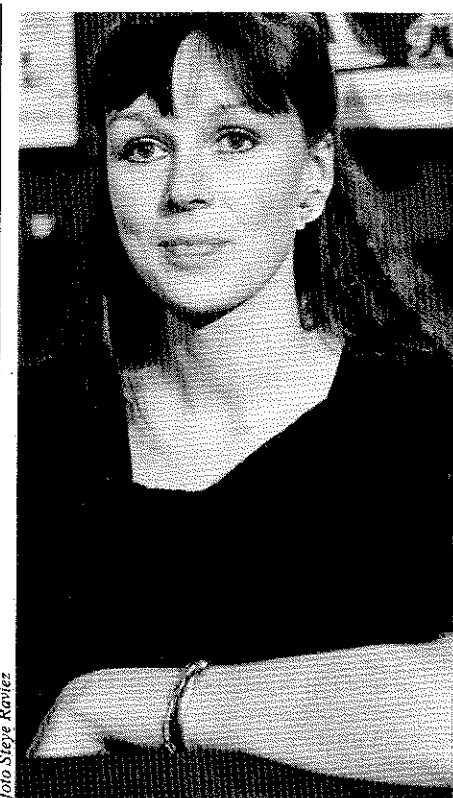
Moord in Plovdiv is de titel van Prisma Pocket 2403 (Prisma, 8,90). Plovdiv is, daar kunnen we het snel over eens raken, een provincie stad ongeveer 150 kilometer ten oosten van Sofia (Bulgarije), die reeds menigmaal in het nieuws kwam door de verrichtingen van zijn voetbalclubs *Spartak*, *Lokomotive* en *Trakia*. Peter Rooda, de schrijver van het boek, weet dat allemaal niet of wil het niet weten. In zijn verhaal staat Plovdiv voor een niet nader gelocaliseerde staat waar niet zozeer sprake is van een arbeiders- als wel van een consumentenparadijs. Wat wil het geval? In de regering zitten alleen maar groot-industriëlen! Daarnaast kunnen in uitzonderingsgevallen ook de betere consumenten invloed op de landspolitiek uitoefenen, al blijft Rooda in dezen in het vage. Waarschijnlijk heeft ons omroepbestel hem als inspiratiebron gediend. Ik ga niet te ver als ik zeg dat *Moord in Plovdiv* gedurfd doorborduurt op het 1984- en *Brave new world*-thema, zij het

stilistisch en psychologisch gezien op een iets minder niveau. De revolutionairen in het boek zijn de schrijver *Bleistift* en inspecteur *Buick*. Leuk gevonden! Andere namen die de lezer een gulle lach zullen ontlokken, luiden *Kodak*, *Bayer* en *Kamarada* (een Japans tourist met, jazeker, een camera). Het boek heeft dezelfde mate van esprit als de gemiddelde pornofilm, maar ik raak er minder opgewonden van. (HKg)

ligheid gevaar loopt door rechtse rakkers die graag soldaatje spelen en waar een ambtenaar die ook iets met die veiligheid te maken heeft toevallig tussen geraakt. Graag een vervolg, maar dan wel de lezer veel meer bij de hand nemen in plaats van de neus. (TC)

Winnaars

Een ding heeft winnares **Sandre Douma** in ieder geval op de andere winnaars voor, een voornaam die in het geheugen blijft hangen. Haar ouders rekenden op een jongen en hadden de voornamen Ewout Sander al klaar liggen, toen zij verscheen. Gelukkig namen ze de suggestie van de huisarts om haar Piet te noemen, zoals de arts zijn eigen dochter had genoemd, niet serieus en na het nodige geruzie met de ambtenaar van de Burgerlijke Stand werd Sandre geaccepteerd ('Sandra?', vraagt iedereen. 'Nee, Sandre.'). Sandre's verhaal heet **Dag Anna**. Mensen die ze het liet lezen, deed het aan **Roald Dahl** denken en dat is een goede aanbeveling. Ze probeerde een verhaal met een beklemd sfeer te schrijven. Of het verhaal dat over een echtpaar handelt, slecht afloopt, is maar hoe je het bekijkt zegt ze er zelf van. Haar inzending was haar eerste publieke poging in het schrijverschap. In haar studie geschiedenis aan de Univer-

Sandre Douma: pas op de kinderen

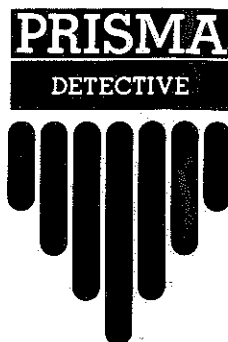
siteit van Amsterdam had ze natuurlijk wel al scripties en werkstukken moeten maken, maar dat is van een heel andere orde. Daarbij moet je bij elk woord minstens drie bronnen vermelden. Fictie schrijven deed ze al eerder, maar dan voor zichzelf. Voordat ze door haar moeder op de Bruna-wedstrijd attent werd gemaakt, was ze bezig geweest met een roman, waarvan ze niet weet of ze daarmee verder zal gaan. Dat begon als een vingeroefening, zoals ze ook om zich te bekwamen in het schrijven, maar dan meer als voorbereiding op een eventuele journalistieke loopbaan, op de universiteit aan een cursus populariserend schrijven deelnam. Daar leerde ze voornamelijk dat je duidelijk moet zijn en niet proberen om dingen die je niet zeker weet te presenteren alsof je er wel van op de hoogte bent. Zo heeft ze ook van te voren duidelijk zitten te broeden op de intrige van het verhaal die uiteindelijk tot stand kwam door twee verhaalideeën te vervlechten. Eén daarvan was de obsessie van een man voor een vrouw.

De brief met de uitslag was een complete verrassing. Sandre had in ieder geval op een reactie gehoopt wat men van haar verhaal zou vinden, maar ze had niet gerekend op het winnen van één van de prijzen. Verder gaan met schrijven wil ze wel. Ze heeft het idee dat ze langzamerhand zich los kan maken van allerlei invloeden van auteurs die ze heeft verslonden en van het wetenschappelijke jargon waarmee ze door haar studie is besmet. Maar eerst wil ze proberen met haar schrijverij en geschiedenisstudie als achtergrond de concurrentie van de School voor de Journalistiek voor te zijn op de banenmarkt. (TC)

Het blijft Geheim

Op de achterkant van **Bergers scenario** (Sijthoff, 22,50) staat dat de familie Meijssing al twee auteurs had voortgebracht voordat J.N. als derde telg met zijn spionageboeken over de kleine Geheime Dienst van Berger begon te schrijven. Niemand hoeft echter bang te zijn dat alle schrijfgenen al waren uitgereikt toen J.N. (Joep, in huiselijke kring) aan de beurt was. *Bergers scenario* is een goed geschreven boek in een vlotte stijl, maar waarom probeert de schrijver de intrige zo voor de lezer te verhullen? Dat was vorige keer met *Bergers oplossing* ook al het geval en het gevaar dreigt dan dat het draven en rennen dat de naamloze agent graag (of noodzakelijkerwijs) doet, gaat lijken op het gedrag van een kip zonder kop. Dit keer zou moeten blijken dat de staatsvei-

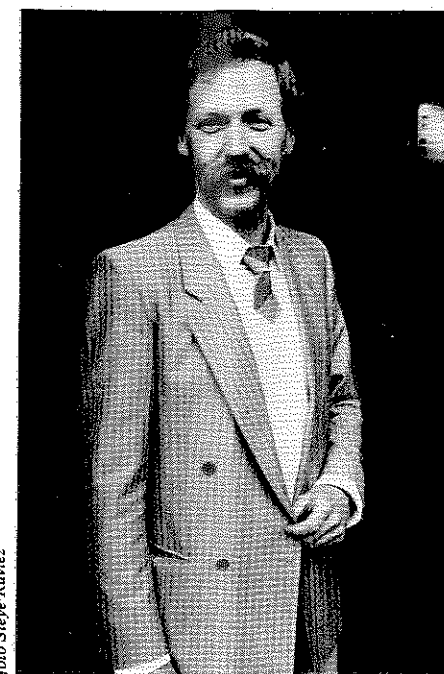
Prisma Detectives
Moordboeken
Stuk voor stuk voortreffe-lijk
Vaste prijzen:
f7,90 - f8,90 - f9,90

Bij de boekhandel

Hoe je de huid van de beer moet verkopen

Schrijvers staan altijd in de belangstelling en uitgevers worden ook vaak interessant bevonden. In verkoopcijfers is iedereen geïnteresseerd, maar daarbij wordt meestal voorbij gegaan aan de moeite die het kost om boeken aan de man te brengen. **Chris de Graaf** (33) is verkoopleider bij uitgeverij **A.W. Bruna**, een fonds dat om zijn misdaadboeken bekend staat. Zijn taak is het om die boeken om te beginnen bij de boekhandel binnen te krijgen en ze vervolgens richting klant te brengen.

Chris de Graaf: ook een boek moet je verkopen

De markt op met Chris de Graaf

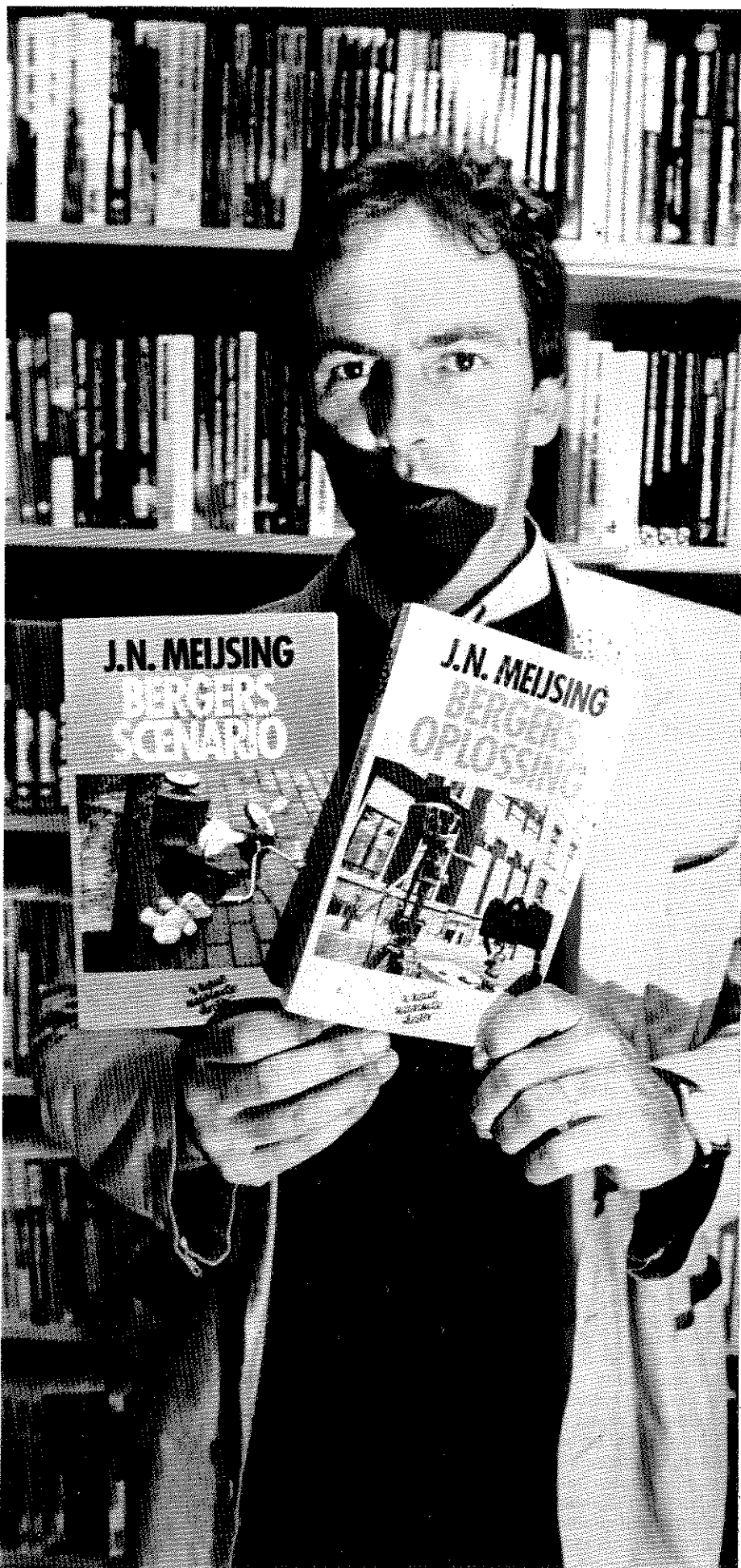
'Het wordt steeds moeilijker om een onbekende auteur te brengen. Er is nog steeds een overproductie aan boeken, en de boekwinkel haalt steeds meer alleen de bekende namen eruit en de rest laten ze in principe aan hun neus voorbij gaan, tenzij je kunt zeggen dat het boek bij *Sonja* wordt genoemd. De auteur moet dan ook nog bij *Adriaan van Dis* komen en als je dan nog kan melden dat het boek ook wordt verfilmd, dan willen ze misschien wel luisteren. Dat is allemaal omstreeks 1982 begonnen toen de UGI-code goed was ingevoerd en iedereen de economische verslechteringen begon te merken. Het ramsjaanbod in met name de fictie werd groot en 24,90 voor een paar uur spanning begon men teveel te vinden. Dan had je ook nog de opkomst van de videorecorder en voordat je het wist hadden we alleen nog maar een bestsellerindustrie. Om een nieuwe auteur te brengen, **Douglas Terman**, een Amerikaan in wie wij veel zien, was ik verplicht het eerste hoofdstuk vooraf te drukken en dat met de toekomstige kauft van het boek erom heen als een soort folder uit te brengen voor de aanbieding aan de boekhandel. Daarbij beloofden we dat we flink zouden gaan adverteren en zouden proberen om *free publicity* te krijgen. Het resultaat was wel dat we in plaats van de 800 gebruikelijke exemplaren bij een onbekende auteur nu 4000 exemplaren hebben geplaatst bij de boekwinkel.'

'Hoe gaat het tegenwoordig. Iedereen stort zich op de toptitels. In **Boekblad**, het vakblad voor de boekhandel, wordt het aanbod van de uitgevers in voor- en najaar bekend gemaakt, ingedeeld naar de UGI-code. Die code heb ik zelf ontwikkeld, toen ik nog op de marketingafdeling van Elsevier werkte en nu word ik er als verkoper mee gepakt. Op basis van die indeling gaat de boekhandelaar zijn inkooplijstje samenstellen. Van elke 100 gulden die hij heeft te besteden, bepaalt hij in overleg met zijn personeel welk deel hij daarvan aan thrillers (UGI-code 420) wil besteden en vervolgens prikt hij dan de bestverkopende, reeds bekende eruit. En het wordt voor de verkoop (en de acquisitie van de uitgever) steeds moeilijker, want in de toekomst heb je waarschijnlijk nog maar met

z'n tien inkopers te maken. Je krijgt steeds meer inkoopcombinaties. Je hebt *Libris*, een organisatie van grote commerciële boekhandels die bij voorbeeld ook de toptiengegevens voor Vrij Nederland leveren; je krijgt binnenkort *Samen Sterk*, een andere groep zelfstandige boekwinkels en dan heb je de *Bruna-boekwinkels*, die overigens helemaal los staat van de uitgeverij A.W. Bruna, de *Bijenkorf*, *Vroom & Dreesman*, de *AKO* en *De Boekelier*. Met nu nog maar twee grote boekenclubs heb je het dan gehad. Die inkopers bepalen wat er in het land te koop is. Vroeger had je veel meer zelfstandige boekhandels en bovendien had men door de grote brij geen inzicht in wat het wel deed en wat niet. Bij Elsevier deed men aan marktonderzoek om te kunnen zien waar groei in zat en hoe marktsegmenten eruit zagen. Naast de informatie van het NIPO dat wekelijks een a-selecte groep van 600 huishoudens ondervroeg (een woning waar men 3 tot 4 keer per week thuis een warme maaltijd gebruikt, is een huishouding), haalden wij de marktgegevens uit het Attwood-consumentenpanel (5000 huishoudens). Daarnaast werden er ad-hoc onderzoeken verricht, met name voor de Winkler Prins. Het was mijn eerste baan na mijn **HEAO-opleiding**. Ik moest onder andere vragenlijsten opzetten en zo laten nagaan welke boeken de mensen hadden gekocht, die dan zelf moesten aangeven in welk genre die boeken thuishoorden. Uitgevers zelf hebben veelal problemen met de toewijzing van een titel aan een genre, laat staan dat de consument dat consequent goed

kan doen. Samen met **Chiel Nanholy**, die marktonderzoeker bij de VNU was en nu secretaris is van de Raad van Bestuur van VNU en die met hetzelfde soort probleem zat, hebben we toen de UGI-code ontwikkeld. UGI betekent *Uniforme Genre Indeling*. In het begin hebben we daarvoor een categoriënsysteem gemaakt en aan vier oude rotten uit het boekenvak gevraagd of ze zo 40.000 titels wilden coderen. Als die heren het niet met elkaar eens waren, volgde overleg om alsnog tot een beslissing te komen. Dat systeem kreeg succes, zozeer zelfs dat bij Elsevier de hele interne organisatie op het systeem werd ingedeeld, dat wil zeggen een imprint (Manteau) voor de literatuur, een andere voor misdaadboeken en weer een voor de non-fictie. De andere uitgevers zijn de UGI-code ook gaan hanteren en nu heeft het het effect dat het hele boekenaanbod opeens overzichtelijk is geworden. Bij goed gebruik levert de UGI-code belangrijke informatie om beslissingen te onderbouwen.'

'Na een tijdje wou ik uit de staffunctie van marketingman en meer de lijn in, zelf de verkoop doen en zelf verantwoordelijk worden gesteld voor datgene wat je uitdenkt, maar dat kon bij Elsevier niet. Bovendien verdween een rapport van mij dat de markt opnieuw rijp was voor pockets, in de la. Die pockets speelde onder meer omdat Elsevier net Edicom had overgenomen en met een hele stoet aan rechten zat. De enige die die pockets wel zag zitten, was **Bert de Groot** en toen een stel directeurs op vakantie was, heeft hij snel een beslissing genomen. Dat was de geboorte van de **Parelreeks**, die een geweldig succes werd. Twee maanden later werd De Groot naar **Kluwer** verlakt om daar ook zoets op te zetten en hij vroeg mij of ik zin had om verkoopleider te worden. Dat heb ik vier jaar gedaan bij **Veen/Luitingh/Kosmos** tot de **Friese Pers** me mijn huidige baan bij A.W. Bruna aanbod. Bruna was in 1982 failliet gegaan, maar nu manifesteren we ons weer geweldig. Het was het klassieke verhaal waar nu een andere gerenommeerde uitgeverij aan kapot gaat. Veel wisseling in het management, hoge voorraden, niet inspelen op de markt, topauteurs die weglopen, dat soort dingen. Terwijl je in wezen maar naar de markt hoeft te luisteren om te zien wat je moet doen. Zo vond de boekhandel de **Zwarte Beertjesreeks** veel te divers. We hebben hem daarom teruggebracht tot crime-boeken en dan alleen nog boeken van serie-auteurs. Elke auteur wordt herkenbaar gemaakt door een eigen omslagstijl, zodat de lezer weet wat hij moet pakken om 2 tot 3 uur leesge-not te bemachtigen. Dit jaar hebben we zo vier nieuwe auteurs voor de Zwarte Beertjes aangekocht om nieuwe lezers te interesseren en vast te houden.'

'Door marketing kan je de verkoop van een boek bevorderen, maar pulp kun je er niet mee verkopen. Het begint ermee dat je zelf een boek leuk vindt, dat je erin gelooft. Zo vind ik dat **Janwillem van de Wetering** de potentie in zich heeft om door te stoten. Ik taxeer de markt in het Nederlandse taalgebied voor een thriller op maximaal 100.000 tot 120.000 exemplaren per titel. Dat zijn aantallen die **Ludlum** haalt. Van de Wetering zit op 40.000 tot 50.000 in de beste gevallen, maar ik vind hem niet goed uitgegeven tot nu toe. Nergens op die boeken stond dat het over **Grijpstra en de Gier** ging en dat is toch het eerste waaraan men bij Van de Wetering denkt. Mijn eerste daad was daarom een *logo* laten maken met die twee namen. Verder staat nu op elk boek dat het om een *literaire policier* gaat en hebben we een uniform concept voor de omslagen bedacht en is ook de prijs voor alle Grijpstra's en de Giers gelijk. Van de Wetering hebben we verteld dat om door te breken elk jaar een nieuw boek moet verschijnen. Alle tien de titels die er nu zijn, komen in een doos voor de boekwinkel beschikbaar en we proberen ook op een andere manier het publiek op Van de Wetering te wijzen. Zo financieren we de films mee die van zijn boeken worden gemaakt met **Kees Brusse** en **Jeroen Krabbé** als Grijpstra en de Gier.

In het najaar gaan we het op een dergelijke manier ook met **Staf Schoeters** proberen. Dat is een Belgische auteur, waarvan nu twee boeken zijn verschenen: Het echte Vlaams dat voor Nederlanders niet te begrijpen is, moet er dan door de redactie wel worden uitgehaald.'

★

'Maar het blijft moeilijk met thrillers. Het is moeilijk om te definiëren welke boeken het goed zullen gaan doen. Ik denk dat de wat dikkere boeken goed in de markt liggen, boeken die behalve een leuk verhaal en een leuke intrige ook iets te bieden hebben in de documentatie die in het boek zit verwerkt. Dat zijn boeken die je in een duurdere uitgave kunt brengen. De rest hoort in een pocketuitgave thuis, omdat de mensen voor puur leesplezier niet meer dan een *tientje* voor thrillers willen uitgeven. Wil je een boek in het grote fonds, in een duurdere uitgave brengen, dan zal je dus meer moeten bieden. Maar je zit ook met het feit dat mensen die in dat soort boeken zijn geïnteresseerd, meestal goed Engels kunnen lezen, zodat ze de oorspronkelijke versie in de Engelse of Amerikaanse pocketversie kunnen kopen. Het blijft daarom moeilijk, maar ik blijf het leuk vinden. Iedereen kan die acht à tien inkopers zijn toptitels verkopen, maar een nieuwe auteur brengen en ervoor zorgen dat je backlist optimaal verkrijgbaar blijft en ook nog je B-titels kwijt raken, dat is natuurlijk pas de echte kunst.'

Theo Capel

Werk van Buitenlanders

Scharrelaars

Ernest Stickley, 42 jaar en net uit de gevangenis wegens roofovervallen, komt in Florida in het wereldje van drugshandelaren en andere nieuwe rijken terecht. Tussen alle opgefokte types loopt Stick, zoals Stickley wordt genoemd, *naturel* rond en kijkt verbaasd hoe kinderachtig, maar ook meedogenloos zijn nieuwe kennissen kunnen zijn.

Elmore Leonard heeft met *Stick* (Elsevier, 24,50) een vlot, maar ook rommelig verhaal geschreven, dat meer wordt bevolkt door typetjes dan personages. Het boek is speciaal geschreven voor liefhebbers van schelmenromans, zoals het werk van George V. Higgins en Richard Stark. Het geweld valt mee, het gebrek aan morele ontwikkeling tegen. Echte lachscènes zoals je die ook in een schelmenroman verwacht zijn schaars, maar het tafereeltje waarin een zwarte huisknecht zich willens en wetens als een slaaf laat behandelen om zo de rijke vrouw des huizes te kunnen krikken, mag er zijn. (TC)

Julian Barnes heeft de afgelopen periode veel publiciteit gekregen als serieuze romancier. Dit naar aanleiding van zijn boek *Flauberts papegaai*. Onder het pseu-

doniem Dan Kavanagh schrijft hij ook thrillers. *Ritselstad* (Arbeiderspers, 24,50) is het tweede avontuur over Duffy, een ex-politieman die nu in de beveiligingsbusiness zit. Ritselstad is de bijnaam van Heathrow Airport, het grote Londen-vliegveld waar het nodige te ritselen zou zijn.

Het verhaal gaat over diefstal uit een entrepotpakhuis, wat weer andere dieven, of liever smokkelaars, in verlegenheid brengt. Verhalen over schurken moeten blijkbaar rommelig zijn, want ook in dit boek duurt het betrekkelijk lang voordat de echte intrige zichtbaar wordt. Een belangrijke kant van het verhaal is de bisexualiteit van de hoofdpersoon die zich graag in een rustige niententent laat oppikken. Kavanagh (Barnes) heeft vooral een goed oog voor het kleinzielige in de mens en weet zo van Duffy een passief-sarcastisch type te maken, waar je vaak om moet grinniken. (TC)

De Hoorspelkern

In de jaren dertig hebben een aantal Engelse detectiveschrijvers gezamenlijk twee hoorspelen gemaakt. Pas kortgeleden zijn deze twee verhalen in boekvorm uitgegeven. Ze tonen vooral aan dat schrijven ook een ambacht is. Beroemdheden als Agatha Christie en Dorothy Say-

ers waren bereid aan *Een moordprimeur* en *Het Kamerscherm* (19,50, in één band, Sijthoff) deel te nemen om in de vorm van een soort gezelschapsspel deze stelling te bewijzen. De één schreef een stuk, de ander het vervolg, uitgaande van een paar afspraken vooraf. De beide verhalen zijn amusant, maar niet meer dan dat. Het resultaat lijkt vooral aardig voor mensen die het leuk vinden om de stijl van schrijven te vergelijken. (FH)

Een jonge vrouw wordt vermoord op weg naar een gemaskerd bal op het kasteel in een Engels kustplaatsje. Men weet niet zeker wie zij is. Vanuit de herberg 'The old fox deceiver' wordt het onderzoek geleid door Scotland Yard-detective Richard Jury die de plaatselijke politie te hulp komt en bovendien wordt bijgestaan door een vriend van de landheer. De naam van de herberg – tevens de titel *De oude vos bedrogen* (Prisma, 9,90) door Martha Grimes – slaat uiteraard ook op de inhoud van het verhaal. Bij het oplossen van de vraag 'Wie zou het gedaan hebben?' maken we kennis met tal van dorpsbewoners wier karakter en verleden worden uitgeplozen, ook personen die later blijken niets met de moord van doen te hebben. Dit alles om de lezer op het verkeerde been te houden; daartoe blijft ook allerlei essentiële informatie tot het laatste moment verborgen. De vertaler heeft het soms nog-

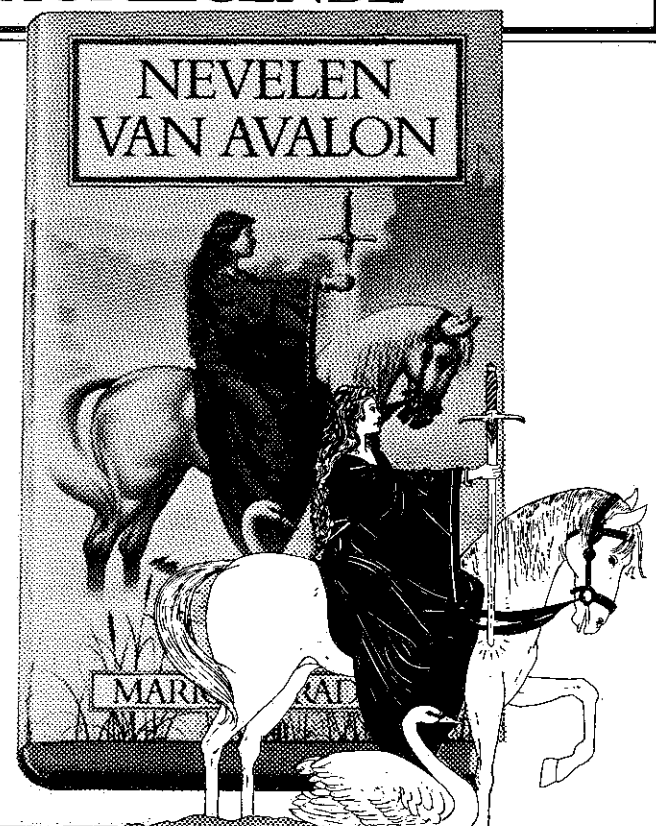
DE MEEST FANTASTISCHE HERVERTELLING VAN DE ARTHURLEGENDE

De legende van koning Arthur, door Marion Bradley voor het eerst beschreven vanuit het gezichtspunt van de vrouwen die hierin een zo grote rol vervullen.

Een fascinerend boek, geschreven met veel kennis van zaken, gevoelig en poëtisch tot in de kleinste details. Het verplaatst u op knappe wijze naar de mysterieuze Britse 'dark ages'. Een briljante toevoeging aan de Arthur-literatuur met geheel nieuwe aspecten. 952 blz. In linnen band, f 49,50.

Bij elke boekhandel.

 Elsevier

al moeilijk gehad met namen en bijnamen. Ondanks deze kleine bezwaren is dit toch een aardig en spannend moordverhaal in een karakteristieke Engelse platteland-scontext (MB).

Danse macabre is de Nederlandse titel van het Amerikaanse boek *The Siskiyou two-step* van Richard Hoyt (Prisma, 8,90). De hoofdpersoon, privé-detective John Denson, ziet tijdens een vispartijtje in de rivier met de moeilijke naam uit de oorspronkelijke titel het lijk van een vermoorde vrouw voorbij drijven. Nadat het uit het water is gevist, verdwijnt het plotseling weer. Denson besluit (waarom eigenlijk wordt niet duidelijk) het slachtoffer te identificeren en de dader op te sporen. Het verhaal dat grotendeels aan de Westkust van de V.S. speelt, neemt de meest onverwachte wendingen, zoals de ontdekking van een onbekend manuscript van Shakespeare op Hawaï. Er wordt helaas zoveel overhoop gehaald dat het verhaal uitermate onsamenhangend wordt. Dat is jammer want Hoyt schrijft in een prettige stijl en laat zich vlot lezen. (WV)

Gekken

De nacht van de killer van William McGivern (Prisma, 9,90) stamt van een jaar of tien geleden en is een klassieke psychopatenroman. Een zwakzinnige gek raakt op de sterfdag van zijn moeder geheel van zijn trossen los en moet dan een jong meisje vermoorden. Dat is al drie keer zo gegaan en New York wacht met angst en beven de vierde keer af. De politie staat met tientallen agenten en ook helicopters paraat, maar uiteindelijk wordt het toch een klassieke jacht door Central Park, het grote park midden in Manhattan, van twee jagers die de gek achterna zitten. De ene jager is een politieman, de andere de vader van het meisje die in Vietnam heeft geleerd hoe je in de jungle moet vechten. In latere boeken over dit onderwerp wordt nog wel eens in finesses beschreven hoe het slachtoffer wordt afgemaakt. In dit boek gaat het meer om de spanning of ze in leven zal blijven. Het geheel is af en toe melodramatisch, maar het blijft wel spannend. (TC)

Dood in het dwangbuis en **Chantage en Wraak** zijn twee eerder verschenen verhalen van Patrick Quentin (Dood in het dwangbuis als *Rusthuis vol onrust*) die nu opnieuw zijn uitgebracht als Dubbel-

Winnaars

Bob van Oyen is een bijzondere prijswinnaar. Ruim 30 jaar geleden organiseerde Bruna ook een manuscriptwedstrijd en toen won hij met zijn politieroman **Na afloop moord** ook één van de prijzen (de derde). Toen was marechausseekapitein IJsvogel de hoofdpersoon. Dit maal koos van Oyen (het pseudoniem van de gepensioneerd adjunct-directeur van Beek van het Grondbedrijf van de gemeente Arnhem) voor een verhaal dat in het baggerwereldje speelt. **V. A.** is de titel, wat voor **Vagina Aurea** staat, of te wel de Gouden Kut. Deze bijnaam voor de mooie Veronica Anne (V. A.), die de oude president-commissaris van het baggerbedrijf heeft weten te strikken, lag de uitgever wat rauw op de maag. Op de suggestie om een andere titel te verzinnen zei de auteur brommerig dat ze dan maar de afkorting ervan moesten gebruiken, omdat de vrouw in het verhaal soms ook zo wordt genoemd.

Van Oyen is altijd korte verhalen blijven schrijven en leverde enkele malen aan Ab Visser een bijdrage voor diens verzamelbundels. Zo werkte hij ook mee aan het vorige Crime-jaarboek en daarin vond hij een stencil dat melding maakte van de nieuwe manuscriptwedstrijd, die niet alleen openstond voor debutanten, maar ook voor schrijvers die al elders werk hadden doen verschijnen. De auteur voelde zich aangesproken. Hij hoefde er niet echt voor te gaan zitten, want hij had nog enkele verhalen in voorraad, waarvan hij er drie opstuurde. Hij zette er gewoon zijn naam onder, het hoefde namelijk niet anoniem, maar de jury kreeg ze wel degelijk anoniem aangeboden. Van Oyen constateerde dat zijn naam in ieder geval was weggelakt toen hij de andere twee manuscripten retour ontving. Hij is verguld met de prijs en vooral met het feit dat zijn verhaal een unanieme keuze van de jury was. Over het geldsbedrag dat bij de prijs hoort, is hij minder te spreken. Zijn vorige bijdrage aan het Crime-jaarboek leverde hem een pagina-honorarium meer op dan nu. Bij de wedstrijd in '53 kregen de winnaars een geldsbedrag en daarnaast gewoon de royalties voor de verkoop van hun werk. Dit keer is er geen sprake van aparte royalties.

Detective (Prisma, 12,90). Quentin is het pseudoniem van een geboren Engelsman die vaak in samenwerking met anderen zijn boeken schreef. Hij emigreerde naar de V.S., vandaar dat de verhalen zich daar afspelen, maar ze ademen toch een Engels sfeertje.

Uit **Dood in het dwangbuis** dat uit '36 stamt, blijkt dat een inrichting voor krankzinnigen niet gevrijwaard hoeft te zijn voor moord uit winstbejag, net zomin als zij louter door gekken wordt bevolkt. Peter Duluth, een toneelregisseur, verblijft er omdat hij meer drinkt dan goed

Bob van Oyen: in de bagger

Omdat de auteur graag langdurig op Corsica verblijft, was hij verhinderd om bij de prijsuitreiking aanwezig te zijn. Hij wou zijn zoon afvaardigen, die in tegenstelling tot zijn vader in het zakenleven terecht is gekomen en nu als een soort agent probeert om het werk van zijn vader aan de man te brengen. Van Oyen zelf heeft weer zin gekregen om een oude IJsvogel-roman waaraan hij ooit was begonnen, maar die hem niet echt beviel, opnieuw te bewerken. De marechaussee-kapitein is op zijn oude dag inmiddels ook op Corsica neergestreken en krijgt daar in de zon met de misdaad te maken. (TC)

In het novembernummer van T&D komt een uitgebreider vraaggesprek met Bob van Oyen.

voor hem is. Hij vreest het ergste voor zijn herstel als hij door een anonieme stem met moord wordt bedreigd. Omdat hij vindt dat hij van de aanwezige patiënten ze nog het meest op een rijtje heeft, besluit hij het gezonde deel van zijn verstand in dienst van de gemeenschap te stellen en gaat hij op zoek naar de moordenaar die inderdaad heeft toegeslagen, op een ander. Het loopt allemaal goed af en wel in het bijzonder voor Duluth die vanwege zijn activiteiten genezen wordt verklaard. **Chantage en wraak** uit '59 loopt minder goed af (de titel suggereert het al), maar

het heeft een verrassender slot. Het verhaal gaat over een man die een verhouding met zijn secretaresse heeft. Zodra zijn inwonend nichtje is uitgehuwelijkt wil hij met de secretaresse trouwen. Maar op een dag introduceert zijn bazige echtgenote een beruchte playboy in de familie, die zoveel indruk op het brave nichtje maakt dat zij haar brave verloofde laat schieten. De playboy heeft niet alleen van verleiden maar ook van chanteren een kunst gemaakt. Wanneer hij vermoord wordt aangetroffen, staat er dan ook een rij van gemotiveerde verdachten klaar. (GJT)

Spanning & Sensatie

De Afrekening van Thomas Perry (Veen, 24,50) is een spannend, zeer afwisselend verhaal vol verrassende actie. Het leest zo lekker weg dat je de ongeloofwaardige kanten ervan maar op de koop toeneemt. Een huurmoordenaar wordt vlak voordat hij een uiterst belangrijke opdracht moet uitvoeren het slachtoffer van een paar straatrovers. Zijn gezicht raakt hierbij nogal gehavend, wat zijn taak bemoeilijkt omdat hij nu gemakkelijker te herkennen is. Niettemin klaart hij het karwei en vertrekt naar Las Vegas om zijn beloning in ontvangst te nemen. Zijn opdrachtgever lijkt het echter veiliger hem uit de weg te ruimen, maar de moordenaar is een verre van gemakkelijke prooi. Een bloedbad onder de Mafia is het gevolg. Achterna gezeten door de FBI en CIA en de Mafia weet de beroepsmoordenaar uitstekend stand te houden. (HKO)

San Andreas (Elsevier, 23,50) is het meest recente produkt van de befaamde Alistair MacLean. Die faam is overigens wel aan het tanen, want voor dit boek geldt, net als voor de laatste voorgangers, dat het niet van het niveau van de eerdere MacLeans is.

Het verhaal beschrijft de lotgevallen van het Engelse hospitaalschip **San Andreas** (de naam werd door de stuurman vastgesteld, hetgeen een rare procedure lijkt) dat in WO II van Moermansk op weg is naar Engeland. Aan boord bevinden zich saboteurs die het schip in handen van de vijand willen spelen. Na een niet terzake doende proloog speelt bootsman McKinnon de hoofdrol. Onderwijl wordt het schip ook nog door vliegtuigen en duikboten van de Duitsers aangevallen, maar het weet toch de Shetlandeilanden te bereiken. Het is een rommelig boek geworden met soms overdadige informatie die minder relevant is en eindeloze dialogen. Een vreemde zaak is ook de Pakistaanse arts aan boord (1943), terwijl Pakistan pas in 1947 ontstond. In mijn tijd noemden ze zo'n iemand een Brits-Indiër. Bootsman McKinnon die altijd alles weet, komt uiteindelijk als een irritante figuur over in plaats van een held. MacLean had zijn huiswerk beter moeten maken. (WV)

Agent voor de Mossad is de Nederlandse titel van *Crossover* van Wayne Kavlin (Prisma, 9,90). De oorspronkelijke titel geeft veel beter de essentie van het boek weer. Het gaat namelijk om een poging van twee jonge Israëliëse agenten (een liquidatieploeg) om de Russisch-Joodse dissident Abranov veilig naar het Westen te krijgen. Behalve door de Russen worden ze daarin ook door de Arabieren gehinderd.

Na een nogal wijdlopieg begin in Joegoslavië krijgt het verhaal halverwege meer vaart. Het gemak waarmee de agenten in Rusland komen en voor Russen doorgaan, doet nogal simpel aan. Alhoewel het geheel wat onevenwichtig is, is het boek helemaal niet gek geschreven en ligt de climax waar hij hoort, tegen het eind. (WV)

Veteranen

Onderzoek van Dick Francis (Arbeiderspers, 26,50) verscheen in 1969 als *Enquiry*, en is nu opnieuw in het Nederlands uitgebracht (eerst als Jockey zonder vergunning, bij Born). Zoals al het oudere werk van Francis staat dit verhaal geheel in het teken van de paardensport. Ook hier levert hij de kwaliteit die we van hem gewend zijn.

De vergunning van een beroepsjockey wordt voor onbepaalde tijd ingetrokken omdat er zich bij zijn laatste race ernstige onregelmatigheden zouden hebben voorgedaan. De jockey merkt dat de onderzoeksc commissie die zijn zaak behandelt sterk vooringenomen is en dat er met het bewijsmateriaal op geraffineerde wijze is geknoeid. Hij weigert vastberaden het hoofd in de schoot te leggen en rust niet voordat hij uitgevonden heeft wie erop uit is zijn carrière te vernietigen. Een weinig voorkomende seksuele afwijking blijkt de sleutel tot de oplossing van het mysterie. (HKO)

Koele Killers is de derde in de reeks heruitgaven van de *policiers* van Chester Himes over het keiharde zwarte rechercheduo Gravedigger Jones en Coffin Ed (Sijthoff, 17,50). Op de hoek van Lenox Avenue en East 129th Street, midden in de zwarte wijk Harlem, wordt een blanke man doodgeschoten. Daaraan voorafgaand is er al een geweldscene in een bar geweest en erna komen nog diverse andere gruweligheden aan bod. Alles draait om *Sugartit* (een naam die de verbeelding prikkelt) Johnson, de dochter van Coffin Ed. Tezamen met al het geweld weet Himes door de absurdistische kant van het verhaal en de *matter-of-fact* toon waarop hij alles vertelt van *Koele killers* een boeiend verhaal te maken waarin de rol van de blanke tegenover de zwarte weer eens een perfide blijkt te zijn. (TC)

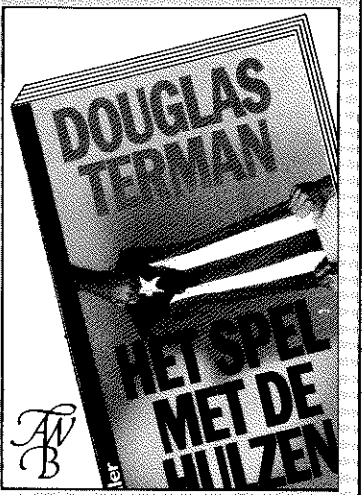

DOUGLAS Terman

Dé thriller-ontdekking van het jaar!

Douglas Terman
HET SPEL MET DE HULZEN
480 blz., f 24,90

Een nieuwe, grote ster aan het firmament van thriller-auteurs. In *Het spel met de hulzen* komen twee broers die zij aan zij gevochten hebben tegen generaal Batista in Cuba tegenover elkaar te staan door hun verschil van mening over het nieuwe Castro-bewind. Ze worden ingeschakeld door de KGB en de CIA en worden zo twee pionnen in het politieke machtsspel van de supermachten. In iedere boekhandel.

thriller

Winnaars

Een Belg met de weinig Belgisch klinkende naam **Bart Holsters** ('Capel, vindt u dat nu Nederlands klinken?') heeft de manuscriptprijsvraag gewonnen met zijn boek **De dood van Albert V.**, dat onmiddellijk door de uitgever is herdoopt in **Blokje om, Hoekje om**. Bij de uitreiking van de loodzware, uit massief brons vervaardigde, trofee die bij zijn uitverkiezing hoorde, zei jury-voorzitter Rinus Ferdinandusse dat volgens hem de wedstrijd eigenlijk een nieuwe **Havank** (de naamgever van de wedstrijd) of **Joop van den Broek** (de winnaar van een eerdere manuscriptprijsvraag van Bruna) had moeten opleveren, maar dat de meerderheid van de jury op het standpunt had gestaan dat een aanmoedigingsprijs ook mogelijk moest zijn. Bart Holsters is met dat standpunt best tevreden. De prijs doet hem weer een stapje hoger zetten op de schrijversladder, waarop hij helemaal onderaan is begonnen.

Na een studie die met psychologie begon en onafgemaakt eindigde in de Germaanse talen moest Holsters in militaire dienst. Hij verkoos de burgerdienst, een mogelijkheid voor dienstweigeraars die in België vrij gemakkelijk te bekomen is, maar kon van de magere soldij niet toekomen. Hij wendde zich tot diverse uitgeverijen met het verzoek om vertalingen te mogen leveren en raakte zo als medewerker verbonden aan de uitgeverij van zogenaamde **Kasteelromans**. Na enkele jaren vlijtig vertalen dacht hij dat hij dit soort verhalen ook wel zelf kon maken en geraakte tot leverancier van dit soort boeken dat hoofdzakelijk via de supermarkt wordt

Bart Holsters: weg uit het kasteel

verkocht ('als extraatje naast de boodschappen, maar wel zo goedkoop dat men het verschil niet merkt'). Het is een harde markt met veel concurrentie, met name uit Nederland, zodat de uitgeverij probeert zijn kosten zo laag mogelijk te houden. Het gevolg is een laag honorarium, dat op zich al afschrikt om te proberen meer dan een bekend standaardverhaal te schrijven.

In de krant zag Holsters de aankondiging van de wedstrijd van Bruna staan, net op

het moment dat hij liep te denken over een detective. De wedstrijd vormde een goede aanleiding om zijn plan uit te voeren. Hij verzoon een enigszins stripachtig verhaal over een privé-detective van het mislukte soort. Het is een soort **Kuifje**, een onschuldig figuur die men niet helemaal au serieux moet nemen. De bedoeling is dat men om het verhaal moet kunnen lachen. Tot zijn schrik heeft hij behalve de drie kilo zware Havantrofee nu ook onmiddellijk een boek op de markt gekregen. Hij is meteen begonnen aan de opzet van de intrige voor een tweede avontuur, maar wil eerst even afwachten hoe het eerste boek ontvangen zal worden, voordat hij met het echte schrijven begint. Voordat hij hoorde dat hij de prijs had gewonnen, was hij inmiddels er ook in geslaagd enkele verhalen te verkopen aan het damesblad **Flair**, een soort Belgische **VIVA**, maar helaas krijgt hij zijn honorarium pas als ze daadwerkelijk worden afgedrukt. Voor iemand die van de pen moet leven is dat een behoorlijke kwelling.

Bart Holsters lijkt bezig de hele statushierarchy van het schrijverschap te doorlopen en gelukkig voor hem van beneden naar boven. Na de Kasteelroman en het damesbladverhaal is hij nu bij de detective aangeland. Zal de volgende stap de literatuur worden? Zelf ziet hij dat voorlopig niet gebeuren. Hij voelt zich geen echte artist en voor een literaire roman moet je echt iets te vertellen hebben. Bij de detectiveroman is het meer een goede intrige en vakmanschap. Van hem mag de lezer nu eerst zelf oordelen of het met het vakmanschap in orde is. (TC)

Wat zijn progressieve thrillers?

Dat zijn thrillers waarin de lezer niet wordt getraakteerd op het Rode of Gele Gevaar, aantrekkelijk geweld of bewonderenswaardig machisme. In onze 4 nieuwe thrillers gaat het om spannende plots en herkenbare situaties.

WESSEL EBERSOHN

Verscheurde nacht

Gevangenispsychiater Yudel Gordon lost de moord op een zwart meisje in Johannesburg op. Een sterke, psychologische thriller. Pb. 225 blz. f 19,50

GILLIAN SLOVO

Moord op de redactie

Feministische journaliste onderzoekt de dood van een linkse playboy, in het Londen van collectieven, marxistische astrologen en muesli. Pb. 164 blz. f 19,50

JOSEPH HANSEN

Een man, een man, een moord?

De populaire radiopresentator werd gechanteerd met een homoseksuele jeugdvriendschap. Dave Brandstetter kent de West Coast door en door en vindt de moordenaar. Pb. 2e druk, 204 blz. f 19,50

JULIAN RATHBONE

Argand en de stillen

Zweert de politietop tegen de eerlijke commissaris Jan Argand samen? Zijn bazen trekken uiteindelijk aan het kortste eind. Pb. 225 blz. f 19,50

Thrillers bij Van Gennep/In boekhandel & warenhuis

Jake Hunt

Privé-detective Jake Hunt is zonder het te willen betrokken geraakt bij de jacht op de corrupte politieman Connie Niles. Na zijn demobilisatie neemt Hunt in 1945 in Los Angeles een baantje aan als nachtwaker bij een warenhuis. Niles is erin geslaagd zich gewond in het winkelpand van de firma te verschuilen, terwijl zijn collega's van de politie hem op de hielen zitten. Graag zouden ze de hem toegebrachte verwonding blijvend willen maken. Als in het museum van Madame Tussaud weet Niles zich schuil te houden op de modeafdeling tussen de paspoppen. Te laat ziet Hunt dat een van de poppen, ondanks een schotwond, vol leven zit. De politie is echter paraat, maar ook zijn collega's is Niles te vlug af en via een misselijk makende sprong uit het raam weet Niles zijn achtervolgers nog steeds voor te blijven. Zijn vrienden uit de onderwereld pikken hem op, maar de vraag is of slechte mensen goede vrienden kunnen zijn... Wat gaat Hunt doen nu de mist in zijn hoofd tengevolge van de klap weer is opgeklaard?

De jacht op Connie Niles

door Jacques Post & Martin Lodewijk

DIE SIGARET HEB JE NIET MEER NODIG, JONGEN... MEER SUCCES HIERBOVEN...OF BENEDEN, NATUURLIJK!

EN ALU MIJN PROBLEEM... DAMN!!... ALS IK DE POLITIE WAARSCHUW, ZIT IK VOOR TENMINSTE VIERENTWINTIG UUR VAST... EN TEGEN DE TIJD DAT ZE ME LATEN GAAN, IS NILES BUITEN BEREIK...

MAAR PER SLOT VAN REKENING WEEET JE WIE JE MOET HEBBEN, HUNT... PAPA ZOOTSUIT!

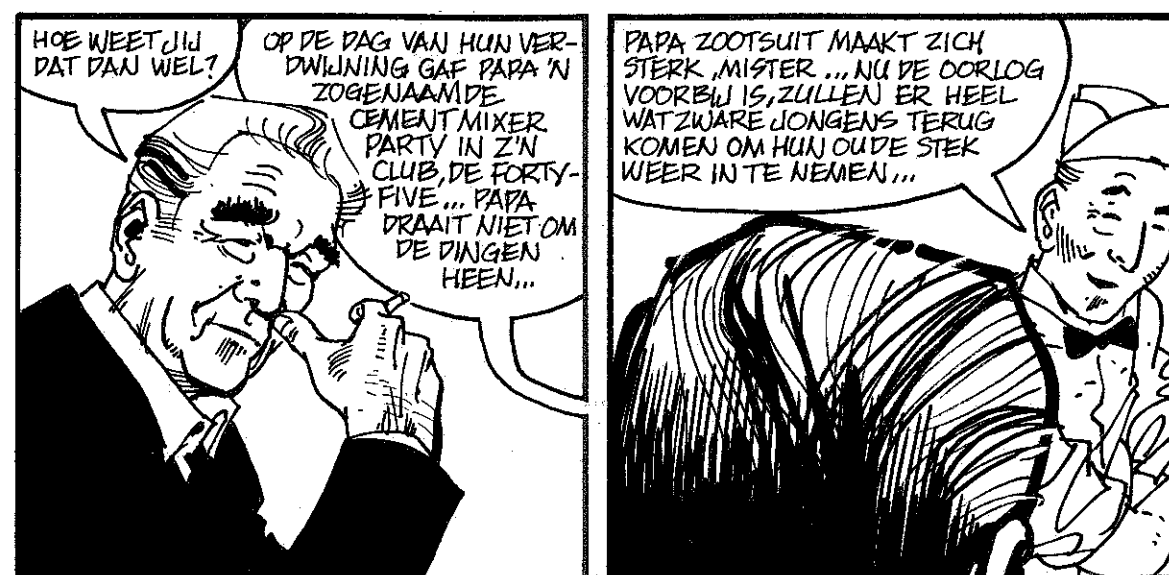
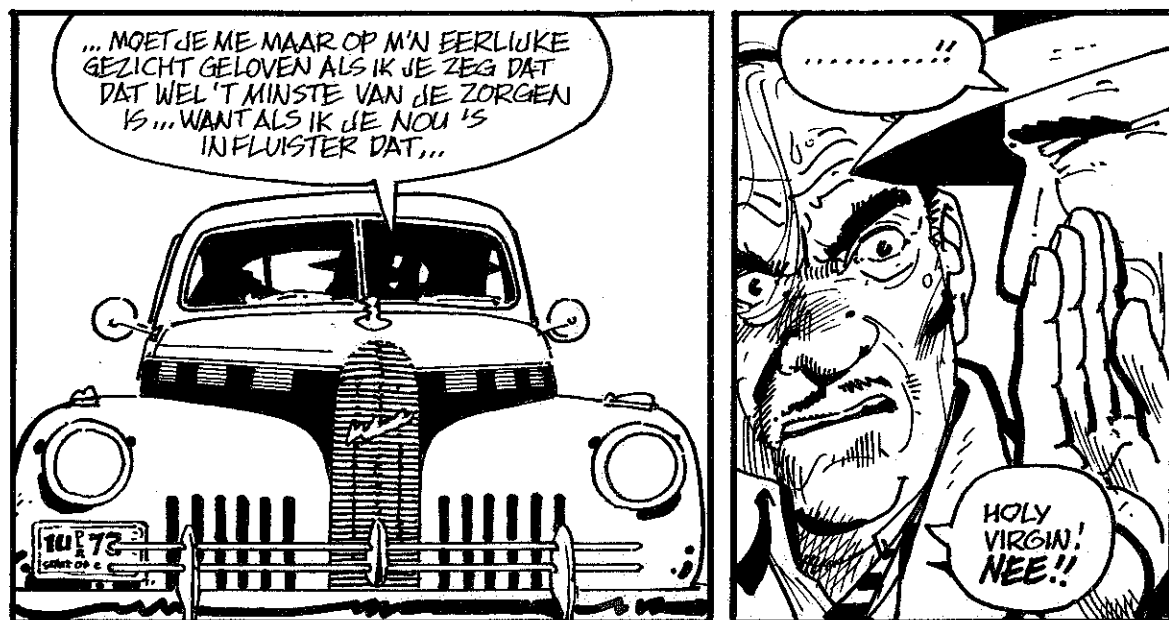
MET 'N BEETJE GELUK EN NA ENIG AANDRINGEN VERTELT HIJ JE WAAR NILES UITHAAGT... DIE ZAL WEL OPGELICHT ZIJN ALS HIJ ZIJN DASSPELD TERUGKRIJGT.

INMIDDELS...

NIET JAMMEREN?!? HOE ZOU JIJ REAGEREN ALS ER GEEN FUCKING GEVOEL MEER IN JE BENEN ZAT?!? NOU?!?

OMTE BEGINNEN, CONNIE...

wordt vervolgd

I'll make him an offer He can't refuse

Hierbij nog enige suggesties voor schrijversprofielen: Colin Dexter (last bus to Woodstock, e.a.), Robert Barnard (Death on the high C's, e.a.) en Michael Collins (Walk a black wind, e.a.).

Leuke secundaire literatuur om aandacht aan te besteden is *Snobbery with violence* door Colin Watson (ook schrijver van leuke, een beetje absurde detectives) en *Whodunit* en *Murder must appetize* van Harry Keating. Verder ben ik op zoek naar informatie over *The London Mystery Magazine*. Ik bezit het eerste nummer, maar nergens staat een jaartal vermeld. Ik schat het op de jaren dertig, maar ik zou het precies willen weten.

E.C. Weve. Hemingwayplaats 146, 3068 WR ROTTERDAM.

Helaas hebben we in onze naslagwerken niets kunnen vinden over *The London Mystery Magazine*. Misschien dat een van de lezers verder kan helpen? (TC)

Gezocht: Belgische Pulpbladen met JO DURAND als hoofdfiguur. Verder zoek ik: Lord Lister, Sexton Blake en Nick Carter. Allemaal in zgn. tijdschriftvorm. Ruilmateriaal aanwezig. Klaas Vanderspoel, Henri Dunantlaan 81, 9728 HC GRONINGEN. Tel. 050-255791.

Naar aanleiding van het profiel over Rober B. Parker in T&D 85/2 schreef T. Haak uit Groningen dat Spenser bij voorkeur Amstel drinkt en niet Heineken. Verwijzing naar *Looking for Rachel Wallace*, waar Spenser met genoeg een tappilje Heineken drinkt, mocht niet baten. De verwijzing van zijn kant naar *Early Autumn* naar 'We were drinking Heineken in dark green cans. I couldn't get Amstel...' komt natuurlijk hard aan.

Zou Parker overigens weten dat beide merken van dezelfde brouwerij afkomstig zijn? En weet meneer Heineken dat Amstel niet langer in Boston te koop is? Ondertussen lijkt Spenser namelijk te zijn overgestapt op Duits importbier (*Rolling Rock extra pale*) of is dit een snobistisch Amerikaans merk. En wat zou er gebeuren als de hardslaaende held ontdekt dat Heineken het pijpje uit de roulatie gaat nemen?

Te koop gevraagd in de Engelse uitgave (Geen vertalingen!):

- Gebonden 1e drukken van Agatha Christie, Dick Francis, Austin Freeman, P.D. James, R. Rendell, Gr. Greene, R. Chandler, D. Hammett, E. Hemingway, E. Waugh en P.G. Wodehouse.

- Pockets. Alle 1e druk Penguins (nr. 1 t/m 250) en ook de volgende titels:

W.R. Burnett - The cool man
Norbert Davis - Rendez-vous with fear
Fr. Nebel - Six deadly dames
Jim Thompson - The getaway
idem - Pop. 1280

J.D. MacDonald - The neon jungle
idem - The deep-blue goodbye
en titels van B. Appel, L. Bellem, H. McCoy en C. Woolrich

C. Bressers, Schommerveld 9, 5751 EA DEURNE. Tel. 04930-14349

Sacha Jansen: steun aan knuffel.

Winnaars

Sacha Jansen is redactie-assistente van het vrouwenmaandblad *Opzij*. Haar verhaal *Berestreek* was een unanieme keus van de jury. Zelf kan ze het nog nauwelijks geloven. Toen er begin april een brief van Bruna in de bus lag, maakte ze die gelaten in de gang meteen open met het gevoel van 'nouja, het zal wel een afwijzing zijn', maar tot haar verrassing en plezier eindigde de eerste alinea met een 'hartelijk gefeliciteerd'. Wel kreeg ze het vriendelijke verzoek om alsnog een titel te leveren. *Berestreek* slaat op het knuffelbeest van de hoofdpersoon als klein kind. Het verhaal wordt verteld in een flashback en gaat over de belevenissen van een meisje in een woongroep, waar ze opeens wel vijf ouders krijgt. Iedereen heeft er een taak en daar mag niet vanaf worden geweken, ook niet als het meisje behoefte heeft aan een knuffel. Gelukkig is de beer wel bereid tot luisteren.

De vriend van Sacha Jansen vond het een aardig verhaal, maar wist meteen te vertellen dat ze er niets mee zou winnen. Zoals mannen wel meer zijn, is hij nu apetrots op haar prijs. Diezelfde vriend zorgde met zijn monomane belangstelling voor de nieuwe videorecorder ook voor het eerste verhaal dat ooit van haar werd

Antiquariaat Amaryl, Koninginneweg 79, Amsterdam.

Open: dinsd. t/m vrijd. 12-18 uur, zat. 12-17.00. Tel. 020-799383.

In juni verschijnt bij ons catalogus nr. 3 gewijd aan oorspronkelijk *Nederlandstalige detectives* en het volledige werk van *Ab Visser*.

Bestellen kan d.m.v. overmaking van 5,- op postgiro 199338 t.n.v. R. Wildeboer, Amsterdam, o.v.v. cat. 3.

afgedrukt. Het verscheen een paar jaar geleden in de serie *Alledaagse waanzin* die de *Haagse Post* publiceerde en heette *De Videogekke*. Iedereen lag dubbel, behalve als pikant detail de hoofdpersoon die onkundig was gehouden van het verhaal. Het succes van de plaatsing sterkte Sacha Jansen enigszins in haar wankel zelfvertrouwen dat schrijven haar zou kunnen lukken, maar zonder steun en aansporing van schrijfster en *Opzij*-medewerkster *Renate Dorrestein* zou ze zeker niet verder zijn gegaan. Van Dorrestein kreeg ze een uitgescheurd bericht uit *De Tijd*, waarin de manuscriptwedstrijd van Bruna werd aangekondigd en bijna de opdracht om een poging te wagen. Tegelijk las Dorrestein het verhaal ook kritisch en gaf ze suggesties over de opbouw. Dat werkte een keer eerder bij een kort verhaal voor *Opzij* zelf ook goed.

Sacha Jansen wilde iets bijzonders maken. Ze leest geen misdaadboeken en wou geen verhaal verzinnen over oom agent die een moord moet oplossen, waarbij blijkt dat niet meneer A maar mevrouw B het heeft gedaan. Het resultaat was wel veel moorden, maar geen politie en een woongroep als bijzonder milieu. Toen ze het verhaal had opgestuurd, kreeg ze een bevestiging van ontvangst en tegelijk de spelregels, waaruit bleek dat het verhaal minstens 5000 woorden moest zijn. Dat haalde het niet, maar na lang tobben besloot ze toch de oorspronkelijke lengte te handhaven. De jury, onder voorzitterschap van *Rinus Ferdinandusse*, heeft zich er niet door van de wijs laten brengen. Voor Sacha Jansen is het een leuke bijkomstigheid dat *Ferdinandusse* die als hoofdredacteur van *Vrij Nederland* net als de medewerkers van *Opzij* in dienst van de Weekbladpers is, zonder het te weten een verre collega heeft bekroond. Het nam ook een beetje de plankenkoorts weg om voor het eerst van haar leven een prijs in ontvangst te nemen. (TC)

JACQUES POST bezorgt u urenlang leesplezier met zijn nieuwe boek Het jaar van de rat!

In deze spannende roman, vol intriges en financiële manipulaties, figuren onder meer de gebroeders Lehman (oprichters van Lehman's Bank) en een sinistere krottenkoning. Met steeds Rotterdam als decor.

Lees óók De Meimoorden van Jacques Post, waarover R. Ferdinandusse schreef: 'Van de thrillers die Post schreef zonder meer de beste'.

Deze roman speelt eveneens in Rotterdam.

Beide boeken zijn in iedere boekhandel te koop voor resp. f 24,90 en f 24,75

VEEN, UITGEVERS UTRECHT

ABONNEMENT

In sommige plaatsen van het land hebben we nog geen abonnees (o.a. in Zuidlaren, Noordeloos en Papenbeek)

Terwijl het toch zo simpel is om abonnee te worden.

Stort 16,40 op postgiro 5013940 tnv Thrillers & Detectives te Amsterdam of bel 020-764970.

Thrillers & Detectives is er zowel voor de harde misdaadlezers als voor de liefhebbers die graag met een detectiefje in slaap valt.

Made in USA & UK

Euro-policiers

Magdalen Nabb gebruikt in haar derde detective *Death in springtime* (Fontana, VD, 10,50) minder woorden dan in haar eerste twee. De dialogen zijn wat makkelijker te volgen en het verhaal loopt vlotter. De gelijkenis met het werk van Simonon valt zo nog sterker op en het authentiek Italiaanse karakter van de entourage komt minder tot zijn recht.

Terwijl Florence een nogal guur voorjaar doormaakt, worden twee Amerikaanse studentes ontvoerd. Naar het zich laat aanzien zijn de schuldigen herders uit Sardinië, die als een soort gastarbeiders in de omgeving verblijven. De politiemensen wantrouwen de aanwijzingen echter en naar blijkt niet ten onrechte. De Italiaanse evenbeelden van Maigret en Lucas weten na vier weken de zaak uiteindelijk tot klaarheid te brengen. Een aardig boek voor de liefhebber van het rustige genre. (FH)

Glasgow is een harde stad waar veel mensen rondlopen die snel bereid zijn een ander een doodschop te verkopen. De politie heeft het er druk mee en Peter Turnbull heeft een team rechercheurs bedacht die dat aantonen. De jongens van inspecteur Fabian Donoghue sjouwen zich een ongeluk, zoals hun fictieve collega's in de boeken van McBain. Het verschil is dat de politiemannen van Turnbull minder snel herkenbaar zijn en dat hun avonturen meer de klassieke strijd met de penoze betreffen. In *Big Money* en *Fair Friday* (Fontana, VD, 10,60) lopen schurken rond met bijnamen als Stoomwals Forbes en Atoombom McClusker. Het is meer Baantjer dan McBain, zonder dat daarmee iets kwaads is bedoeld. *Fair Friday* is een ingewikkeld verhaal over oplichting en bankroof. *Big Money* heeft eveneens twee verhaallijnen die met elkaar verweven worden. Goede boeken voor de routinelezer. (TC)

In Oxford worden geleerde moorden gepleegd die Colin Dexter laat onderzoeken door inspecteur Morse. Met *The riddle of the third mile* (Pan, VD, 12,30) heeft Dexter het dit keer vrij kort gehouden, maar de intrige is zo mogelijk nog ingewikkelder dan anders. Het idyllische leven aan een *College* leidt blijkbaar ook tot akelige vetes. Een *Don* wordt uitgenodigd om zich te gaan verpozen in een Londense sexclub en hoewel hij weet dat er een val wordt opgezet, besluit hij toch van het aanbod gebruik te maken. Als er een aantal dagen later een afschuwelijk verminkt lijk uit de rivier wordt gevist, lijkt duidelijk wie het slachtoffer is, maar het verhaal blijkt echter nog een paar dubbele bodems te bevatten. Morse kan het laatste stukje van de puzzel pas aanpassen als het drama is uitgespeeld. (FH)

Spannende spionage

The Chinese assassin van Anthony Gray (Pan, VD, 13,60) is een ongewoon spannende spionageroman die tot de laatste bladzijde verrassend blijft. Richard Scholefield, een vooraanstaande Engels China-deskundige krijgt bezoek van een Chinees, genaamd Yang, die hem schokkende onthullingen doet omtrent de dood van de voormalige Chinese minister van defensie Lin Piao. Volgens de Chinese regering zou hij in 1971 bij een vliegtuigongeluk in Mongolië om het leven zijn gekomen. Yang is de enige overlevende van dit ongeluk en in zijn lezing is Lin Piao op koelbloedige wijze geliquideerd en dezelfde klik zou nu partijleider Mao zelf uit de weg willen ruimen. Om uiteenlopende redenen zitten de Russische, Chinese en Amerikaanse Geheime Diensten achter Yang aan, die zelf ook een duister spel speelt. Pas wanneer Scholefield op uitnodiging van Mao China bezoekt, vallen de stukjes van de legpuzzel in elkaar. Voor vele van de betrokkenen is het dan echter al te laat. (HKo)

Systematisch verdwijnen in Praag 1948 leden van de Britse geheime dienst. Wanneer ook in Berlijn problemen ontstaan, denkt men al gauw aan een verrader binnen de dienst, een mol die onmaskerd en opgeruimd moet worden. Dat hierbij tal van complicaties optreden en integere personen verdacht worden, is onontkoombaar. Wat kan David Brierley in *Big Bear*, *Little Bear* (Pan, VD, 12,30) nog voor nieuws brengen voor de lezer die net van Len Deighton's 'Berlin Game' heeft genoten en die een notoire Smiley-liefhebber was? Misschien de sfeervolle couleur locale van Berlijn 1948 of de beschrijving van de door oorlog verwoeste steden en mensen, al dan niet beschreven vanuit een terugblik van iemand die inmiddels al weet hoe de Berlijnse muur eruitziet? Voor de echte verslaafden aan het Oost-West genre (MB)

Magisch & Absurd

Na *Wolf to the Slaughter* is er weer een nieuw boek verschenen van Ruth Rendell: *The Killing Doll* (Arrow books, VD, 13,60). Hierin spelen zich twee verhalen door elkaar af, beide in het anders zo rustige plaatsje Manningtree Grove. In beide verhalen valt de gestoorde familierelatie op, waarbinnen de personen zich bevinden. In het eerste verhaal heeft Peter Yearman

Crime

bij Loeb, uitgevers en WL Boeken

13 'tales of wine & crime', ingeleid door Hubrecht Duijker

Roald Dahl e.a.
Moorddadig Bouquet

Een rijke oogst van spannende misdaadverhalen - elk met z'n heel eigen *bouquet* - rond het thema wijn, geschreven door befaamde *connaisseurs*. Een fonkelende anthologie van absolute topkwaliteit, die zelfs de meest nuchtere lezer zal aanspreken. Ingeleid door wijnkenner Hubrecht Duijker.

Paperback, ca. 250 pag.
ca. f 25,-/Bfr. 500
ISBN 90 6756 223 8 UGI 420

De beste griezelverhalen van Robert Bloch - speciaal voor Nederland door hemzelf gekozen en ingeleid.

Robert Bloch
Aangenaam, Jack the Ripper

Robert Bloch werd internationaal bekend door zijn door Alfred Hitchcock verfilmde roman *Psycho*, maar in Amerika geldt hij als de belangrijkste auteur op het gebied van het korte horror-verhaal. Vanaf de jaren '30 publiceerde Bloch meer dan 400 korte verhalen, die alle uitmunten door een volstrekt originele aanpak en een geweldig schokkende *pointe*. Niet voor niets noemt Roald Dahl Bloch zijn grote voorbeeld. Speciaal voor Nederland maakte Robert Bloch een uitvoerige keuze uit zijn beste griezelverhalen.

Paperback, ca. 400 pag.
ca. f 25,-/Bfr. 500
ISBN 90 6213 733 4 UGI 420

Nieuwe verhalen van bekende misdaad-auteurs van eigen bodem, voor een aangename prijs

Janwillem van de Wetering e.a.
Misdaad op z'n Hollands

Wederom een *éénmalige, laaggeprijsde* uitgave, die vóór de Boekenweek verschijnt, met nieuwe Nederlandse misdaadverhalen van Janwillem van de Wetering, Theo Jokes, Hellinga Sr., Walraven en andere auteurs uit ons fonds.

Paperback, ca. 200 pag.
ca. f 12,50/Bfr. 250
ISBN 90 6213 713 X UGI 420

In elke boekhandel verkrijgbaar

Loeb, uitgevers WL Boeken

Willemsparkweg 142 • 1071 HR Amsterdam

Maria Vogelzang: een beetje simpel

NIEUW

DUBBEL

PD

DUBBEL

DUBBEL
GENIETEN
VOOR F12,90

Bij de boekhandel

PRISMA
DETECTIVE

Winnaars

Feest, het winnende verhaal van **Maria (Miep) Vogelzang**, is volgens de schrijfster een heel vreemd verhaal. In tegenstelling tot de indruk die de titel geeft, is het een bitter en navrant verhaal over een simpele, dat wil zeggen achterlijke jongen. De titel komt maar in een paar regels van het verhaal terug. De gebeurtenissen worden beschreven vanuit de gedachtenwereld van de jongen. Als je zelf een beetje simpel bent, is het niet zo moeilijk om je de wereld van zo'n jongen voor te stellen. Hij ziet er eenvoudiger uit en ongecompliceerd.

Voor *Feest* hoefde de schrijfster niet speciaal te gaan zitten. Via een zwager die wist dat ze wel meer schreef, raakte ze op de hoogte van de Bruna-wedstrijd. Ze was net bezig met iets dat een boek moest worden, maar daar had ze toch geen geduld voor. In plaats daarvan gebruikte ze de intrige voor haar verhaal en hoefde ze alleen maar het eind een beetje te veranderen.

De schrijftersloopbaan van Miep Vogelzang begon klassiek toen haar dochtertjes klein waren, met het vertellen van een verhaaltje. Dat verhaal dat haar kinderen schitterend vonden, ging ze opschrijven en toen had ze ongemerkt een science-fictionroman voor de jeugd geschreven. Dat werden er drie snel achter elkaar, waaronder *De blauwe bollen van Arganton*, die in de Witte Ravenpockets verschenen, nu al weer zo'n tien jaar geleden. Ze was daarna de science-fiction zat en wilde eens een echt boek gaan schrijven. Maar het bleek dat ze daar het geduld niet voor had, of eigenlijk moest ze aan zichzelf toegeven dat ze het niet kon. Een Kasteelroman zou ze zo kunnen schrijven, maar een echt goed boek dat lukte maar niet. Keer op keer verscheurde ze haar productie, vooral als ze weer eens een goed boek had gelezen en dat met haar eigen verzinsels vergeleek.

Dat haar verhaal *Feest* in de prijzen viel, verbaasde haar echter niet. Dat vond ze eigenlijk 'best goed'. Dat was haar eigen oordeel, want aan anderen had ze het niet laten lezen. Dat doet ze nooit. Als iets wordt uitgegeven is het tijd zat voor anderen om kennis van haar scheppingen te nemen. De uitverkiezing was wel goed voor haar zelfvertrouwen. 'Je kan het blijkbaar toch,' dacht ze bij zichzelf, maar desondanks blijft een echte roman produceren haar grote frustratie. Misschien dat haar werkwijze niet de juiste is. Ze begint met maar wat op te schrijven. De gedachten komen vanzelf, maar na een tijd loopt ze dan vast en kan ze alles weer verscheuren. Aan tijd om te schrijven ontbreekt het haar niet, want verder doet ze 'niets', dat wil zeggen ze is huisvrouw en geeft haar de tijd om 's middags als het rustig in huis is achter de typemachine te schuiven om het zoveelste probeersel te beginnen. Soms dus ook met succes. (TC)

zich gestort op de *black magic*. Zijn zusster probeert hem zover te krijgen, dat hij ook poppen met spelden gaat bewerken. Peter wenst zich hier niet mee in te laten, maar onder dwang van zijn zusster doet hij het toch, met alle gevolgen van dien. De andere persoon Diarmid Bawne heeft zich opgesloten in de kamer van zijn broer en gaat zich met de laatste identificeren. In de kamer liggen een aantal messen, waartoe hij onweerstaanbaar aangetrokken wordt en de dwang niet kan weerstaan om deze voor een minder fraai doel te gebruiken. Na een aantal, niet altijd de juiste, doden komen de twee verhalen samen. Deze afloop was onvermijdelijk. Waarschijnlijk een aardig boek, als je geïnteresseerd bent in de wereld van de magie. (RK)

Seven silent men van Noel Behn (Pan, VD, 13,60) is meer een filmscript dan een boek. Hele bladzijden met opsommingen lijken vooral nuttig voor een regisseur, maar wat de lezer ermee moet, is niet duidelijk. Als ik het goed begrijp is de clou van dit 450 bladzijden lange boek dat je kwaad juist niet met kwaad moet bestrijden. Deze boodschap is vooral gericht aan J. Edgar Hoover en een geheim rechts genootschap. Deze menen een toch al ongewone bankroof te moeten opblazen tot een misdrijf tegen de staat, om vervolgens nog harder te kunnen optreden. Als hun plannetje gedwarsboomd wordt, blijken zij tot alles in staat.

Behn schrijft met de koele, observerende stijl die het tegenwoordig goed doet en die de absurditeit van het verhaal accentueert.

De eenvoudige FBI-agent die geleidelijk uitgroeit tot de held van het verhaal, houdt ervan zijn naakte vrouw door een leeg stadion na te jagen en dat is de beste benadering van humor in dit boek. (FH)

Intermezzo

Het onafzienbare oeuvre van Isaac Asimov omvat naast alle Sci-Fi en populaire wetenschap ook conventionele puzzeldetectives. **The Union-club mysteries** (Fawcett, VD, 12,75) werden oorspronkelijk als serie voor het Playboy-surrogaat *Gallery* geschreven. Het zijn 30 korte hoofdstukjes, waarin een arrogante betweter vanuit zijn leunstoel in de herensociëteit zijn bejaarde vriendenkring verstoelt doet staan met sterke staaltjes van combineren en deduceren uit zijn rijkgeschakeerde verleden.

Het schrijven van een leesbaar verhaal is Asimov wel toevertrouwd, maar de meeste puzzels zijn of belachelijk vergezocht of te kinderachtig voor woorden. (BV)

Winnaars

Bob van Laerhoven, is de lezers van *he Crime Jaarboek* en de voorgangers *Plot* en *Pulp*, al langer bekend. In zijn alle afleveringen is hij met een verhaal present. Nu dus ook als winnaar met **Poëtische Wraak**. Dat is een verhaal zonde detective of politie, maar vol vuige moorden, haat en hartstochten. Om zijn vrouw een plezier te doen laat van Laerhoven haar altijd het slachtoffer worden in zijn verhalen. Hoewel het hem verbaasde tot de winnaars te behoren, wist hij van zichzelf dat het maken van misdaadverhalen hem goed af gaat, zoals verhalen verzinnen in het algemeen niet al te moeilijk voor hem is. Van Laerhoven probeert zijn halve inkomen met schrijven te verdienen en stelt zo zijn creativiteit ten dienste aan uiteenlopende zaken als kinderboeken, een boek hoe je Aikido kunt leren en een strip. Dat laatste deed hij niet alleen. Het tekenwerk van *Solitaire* werd gedaan door **Marc van Oppen**. Beiden zijn ze er trots op dat het album is geaccepteerd door *Lombard* (o.m. de uitgever van het weekblad *Kuifje*) die tot nu toe nooit eerder werk van Vlamingen accepteerde. *Solitaire* is een vorm van een harde *Fantasy-strip*, een van de uitlopers van het *sci-fi-genre*, waarmee van Laerhoven naam maakte en

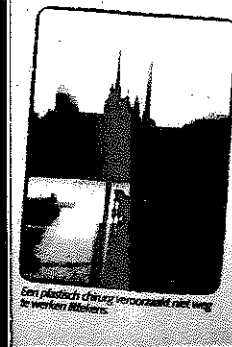

Bob Van Laerhoven: lage hartstocht

tot zijn verveling nog steeds wordt geïdentificeerd. Niet dat hij iets tegen sci-fi heeft, ofschoon hij geen liefhebber is van verhalen over wezens met ogen op steeltjes die de beschikking hebben over laserstralen, maar meer omdat hij liever geen etiket opgeplakt krijgt. Om dat etiket te logenstraffen verschijnt er in deze periode ook een literaire roman van hem, *Nachtspel*, bij de Linkse Vlaamse uitgeverij *Epo-Exa*.

De andere helft van zijn bestaan verdient van Laerhoven ook met schrijven. Hij werkt als journalist bij *De Turnhoutse Expres*, een advertentieblad met een sterk redactionele inbreng. **Walter van den Broeck**, een van de Vlaamse topauteurs van dit moment, is er de hoofdredacteur. Behalve in Nederland heeft van Laerhoven ook in diverse andere landen gepubliceerd. Dat betrof sci-fi-verhalen die hij zelf in het Engels vertaalde, waarna zij ook de aandacht trokken van Duitse, Franse en ook een Spaans blad. Met die laatste publicatie maakte hij bij toeval kennis, want het blad had gedacht om het zonder medeweten van de auteur te plaatsen. Voor iemand met een constante 'put' in zijn bankrekening, was dat uiteraard een uitdaging en via de ingeschakelde PEN-club kreeg hij alsnog zijn honorarium.

Voorlopig zal van Laerhoven nog wel de nodige spannende verhalen blijven schrijven, zowel ter wille van zijn portemonnaie als ter ontwikkeling van verder vakmanschap. Maar voortbouwende op het vakmanschap hoopt hij langzamerhand voldoende levenservaring te hebben opgedaan om een visie te kunnen ontwikkelen die andere producten, zoals zijn eerste roman *Nachtspel*, mogelijk maken. (TC)

HOUDT U VAST:
DE NIEUWE
HANK STAMMERTHRILLER
IS ER!Theo Capel
Kwade trouwTheo Capel
KWADE TROUW

De (vierde) thriller van Theo Capel begint boven de Athenaeum Boekhandel in Amsterdam: is aldaar te koop voor f 17,90, maar tevens in iedere boekhandel in Nederland en Vlaanderen.

Lees ook de andere Hank Stammerthrillers: WEGGEGOOID GELD (ook als Thrillerpocket), KLEIN VERDRIET, BIJTEND SPUL.

VEEN, UITGEVER'S UTRECHT

Wereldomvattend

The Stalin account van Kenneth Royce (Coronet, VD, 13,60) is geen pure spionagethriller, maar kent wel veel Oost-West misère. In ieder geval doen alle bekende jongens van KGB, CIA, FBI, MI5, etc. mee. Ondanks de geijkte ingrediënten is het een spannend en goed leesbaar verhaal.

Hoofdpersoon is een geheim rekeningnummer bij een Zwitserse bank. Zestig jaar geleden werd een Russische spion in Engeland smoorverliefd op een onschuldig Engels meisje. Hij spaart (gegap) geld om samen te kunnen verdwijnen, maar het hele feest gaat niet door omdat de Russen Engeland worden uitgegooid en jarenlang er niet meer in mogen. De Rus zet het geld op een Zwitserse bank. Zestig jaar later, na de dood van de hoogbejaarde gelieven, kloppen de nabestaanden aan bij de bewuste bank (de Rus had het nummer nog aan zijn vriendin door kunnen geven). Dat brengt heel wat in beroering. Niet alleen is het codenummer door vele handen gegaan, maar dankzij de goede diensten van de bank is de oorspronkelijk bescheiden rekening opgekrikt tot enkele honderden miljoenen Zwitserse francs. (GJT)

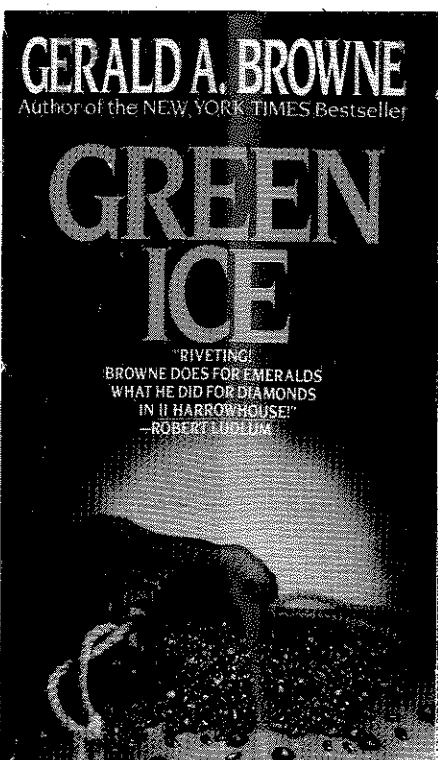
Met **The fuse** heeft Tom Keene een merkwaardig werkje op de markt gebracht (Penguin, NL, 16,65). Een Engelsman verliest door een auto-ongeluk zijn vader. Doorbladeren van diens oude papieren brengt een geheime missie uit de laatste jaren van WO II aan het licht. De zoon probeert meer helderheid te krijgen over de missie, maar merkt dat iemand alles in het werk stelt om hem te dwarsbomen en bezig is alle sporen van de missie, met codenaam Apostel, op te ruimen, op bloedige wijze. Hierin speelt dan een oude Mongoolse legende over het graf van Djengis Khan nog een vreemde, niet bijster geloofwaardige rol. En dit alles om een oud wapen tegen Rusland te vernietigen uit angst dat de Sovjet-Unie boos wordt omdat het in Afghanistan niet erg goed gaat.

Het verhaal is vlot geschreven en zeer prettig te lezen, maar de intrige is evenwel zeer onwaarschijnlijk en de rol van de Engelse Geheime Dienst nog meer. (WV)

Smaragden en de hebzucht die ze opwekken is het onderwerp van **Green ice** van Gerald Browne (Berkley, VD, 16,65), een Ludlumachtig verhaal dat voornamelijk in Mexico en Columbia speelt. Het is een eigenaardig rommelig verhaal met een proloog die verder geen rol lijkt te spelen, behalve dat smaragden makkelijk zijn te smokkelen, maar ook makkelijk te ontdekken en dat dat snel de dood tot gevolg kan hebben. Het verhaal draait om een ziekelijke (in het hoofd) supermisdadiger,

een aantrekkelijke miljonair en een harde geluksjager, met een zachte pit. Veel overbodige details die op zich soms spannend zijn, maken het geheel extra ingewikkeld. Het resultaat lijkt alleen geschikt voor rijpere Ludlum-lezers die het leuk vinden dat na veel onwaarschijnlijke, spannende momenten het goede alsnog overwint. (TC)

Mooi lettertje

Caroline Minuscule is de naam van een Middeleeuws handschrift, maar het boek van Andrew Taylor met deze titel (Penguin, NL, 13,60) is geen poging om te profiteren van de 'Roos-rage'. Een oud manuscript bevat aanwijzingen voor de verblijfplaats van een schat. Het is echter een hele kunst om deze te vinden. Een ingeschakelde geschiedenisstudent krijgt de smaak zo te pakken dat hij zelfstandig verder gaat. Zijn vriendin blijkt nog minder moeite te hebben met het avonturiersbestaan. De auteur leidt de lezer langs vertrouwde scènes op het Engelse platteland: de gezelligheid in de herberg, een receptie bij de dominee en een bezoek aan de kathedraal. Het geheel wordt op een vlotte en amusante manier beschreven. Voor de geoeefende detective-lezer is de ontknopning een beetje voorspelbaar, maar het is een kniesoor die daar op let. (Ik dus!) (FH)

Pure Parker

Robert Parker is één van de beste *private eye* schrijvers van het moment. In **Valediction** (Penguin, NL, 13,60) maakt hij z'n reputatie volledig waar. De held, Spenser, lijdt aan *Liebeskummer*, omdat zijn vriendin voor onbepaalde tijd naar Californië is vertrokken 'om zichzelf te vinden'. Het valt Spenser dan ook niet kwalijk te nemen dat hij in dit deel meer dan gebruikelijk naar de fles grijpt. Dit brengt hem soms in de problemen: *'Maybe I should (...) lecture the kids on drug abuse. I tried saying "drug abuse" and slurred the s, and decided to forego the lecture.'*

Nee, de detective heeft het niet makkelijk. Op een zondagochtend doet zich het probleem voor dat hij om half 12 alle kranten al uit heeft, terwijl de honkbalwedstrijd op de TV pas om twee uur begint: *'The immediate problem was getting through the next two and a half hours. I went into the living room and looked out the window. That wasn't as much fun as I'd hoped it might be.'*

Dit gegeven heeft als aardige bijkomstigheid dat we – in tegenstelling tot bij sommige collega's – niet hoeven te gissen wat de hoofdpersoon ertoe beweegt, zijn neus te steken in zaken die hem niet direct aangaan. Afwisselend is het motief bescherming tegen verdere zelfdestructie (met name zijn zwarte vriend Hawk met wie hij veel grappen over katoenplantages uitwisselt, stimuleert hem hierin), fatalisme en pure nijd. *'The Incredible Hulk doesn't have a girlfriend either,'* mijmert Spenser nadat hij twee lastige jongens het ziekenhuis in heeft geslagen. Verplichte stof (HKg)

Britse Misdaadgolven

Nieuwsbrief van Jessica Mann

Foto Fay Godwin

In de jaren twintig en dertig – die wel eens De Gouden Eeuw van het misdaadboek worden genoemd – waren er minstens evenveel populaire als succesvolle mannelijke als vrouwelijke misdaadauteurs. Maar wie herinnert zich die mannen? De auteurs uit die tijd, waarvan de boeken nog steeds zijn te krijgen, en in sommige gevallen al een halve eeuw voortdurend zijn te krijgen, zijn vrouwen: **Agatha Christie**, **D.L. Sayers**, **Ngaio Marsh**, enz. Sinds ik een boek schreef over dat fenomeen (**Deadlier than the male**, in 1981) vraag ik me af of over vijftig jaar ook alleen maar de vrouwelijke schrijvers uit onze tijd bekend zijn gebleven, en of de mannen, waarvan de boeken het niet haalden, hun vergetelheid verdienden. Ik neig er toe dat dat in de meeste gevallen zo is. Op dit moment is het mode om 'klassieke' misdaadverhalen en thrillers te herdrukken, en ijverige uitgeverij zijn druk bezig oude rechten op te kopen. Natuurlijk zal elke enthousiaste misdaadlezers toejuichen dat uitgeverijen als **Hogarth Press**, **Dent** en **Black Box** de fotografische herdrukke klassiekers uitbrengen. Maar voor ons zijn de boeken van bij voorbeeld **Anthony Berkeley** of van **W.R. Burnett** of van **Sapper** en **Sax Rohmer** inderdaad alleen maar te genieten als klassiekers, in tegenstelling tot werk van Christie en Sayers.

Dus op wie zou u iets willen zetten dat hij of zij in de komende decennia gelezen blijft worden? **P.D. James** misschien, die overall ter wereld wordt gelezen of toch maar **Dick Francis**? Of worden het de meer intellectuele mannen als **Anthony Price** en **Peter Dickinson** of de vrouwen die de traditie in stand houden van de huiselijke Engelse puzzeldetective, zoals **Elizabeth Ferrars** met haar nieuwste boek (zo'n beetje het vijftienvijftigste!) **Root of all evil**, of **Margareth Yorke** die net een

nieuw sinister en subtiel verhaal heeft geschreven, **Intimate Kill**?

Vaak kom ik lezers tegen die zeggen dat ze misdaadboeken van vrouwen prefereren – of van mannen, dat komt ook voor. Ik heb gemerkt dat mijn eigen mening vaak tegenover die van andere recensenten stond (die in Groot-Brittannië bijna allemaal mannen zijn), inclusief de mening van **Harry Keating** die ik hier op deze plek ben opgevolgd. Ik vraag me daarom ook af of het feit dat de winnaars dit jaar van de prijzen voor de beste misdaadverhalen allemaal vrouwen zijn, iets te maken heeft met het feit dat de jury voor de eerste keer uit evenveel vrouwen als mannen bestond.

Maar wetgeving om op dit terrein de sexen gelijke kansen te geven is niet nodig. Ze waren al elkaars gelijken. Ik deed alleen maar de suggestie om hem meteen te kunnen ontkennen. Let niet op het geslacht – lees de boeken: dit jaar gaat het om **The twelfth juror** van **B.M. Gill**, wat ook mijn keuze voor de eerste plaats zou zijn geweest, een elegante en volkomen bevredigende beschrijving van een rechtszaak. De tweede prijs ging naar **Ruth Rendell**, die uiteraard als beroemd is vanwege haar eerdere boeken. **The tree of hands** is even goed geschreven, helder en treffend als we van deze schrijfster gewend zijn. De **John Creasy Memorial Award** voor het beste debuut was voor **Elizabeth Ironside**, voor een zeer literair en overtuigend verhaal dat zich afspeelt in diplomatieke kringen in India. En dan te bedenken dat er mensen zijn die beweren dat het misdaadverhaal is overleden!

Jessica Mann

Zwijnaardse stwg 6. 9000 Gent

BOEKHANDEL WALRY

U KUNT ER WAT VRAGEN

Thrillers en Detectives bij voorbeeld

tel: 091-229167

New
in paperback!

The second masterful thriller in Len Deighton's great spy trilogy **Berlin Game**, **Mexico Set** and **London Match**

'The poet of the spy story'
Sunday Times

'Deighton is back in his original milieu, the bleak spy world of betrayers and betrayed'
The Observer

'Deighton has so artfully constructed his latest epic that it all but defies the reader to stop at any point in the narrative'
Publishers Weekly

'Once again, Deighton has woven an intricate and wholly satisfying plot, peopled it with convincing characters and even managed to give a new twist to the spy story. But then he is a master of the form ...'
The Washington Post Book World

At all bookstores

Importer/Distributor

van der Mar
Amsterdam

Kijk uit je Doppen

Chester Gould is dood. De meeste Nederlandse kranten meldden het overlijden van de 83-jarige striptekenaar op de kunstpagina's. En dát mag opvallend heten. Overleden vaderlandse striptekenaars halen de redactionele kolommen zelden of nooit, en Chester Gould's befaamde Dick Tracy-strip is slechts een enkele keer – en met bitter weinig succes – in het Nederlands verschenen.

Gould's dood zal wel prominent op de internationale perstelen gestaan hebben. Dick Tracy was immers de baanbrekende stripdetective en voor vele Amerikanen verreweg de bekendste plainclothesman ter wereld. Een Mike Hammer van het stripverhaal met een zelfde mescherpe scheidslijn tussen 'goed' en 'heel erg slecht'...

De avonturen van Dick Tracy laten zich tegenwoordig nog het best genieten als zedenschets, als tijdsbeeld. Tracy begon zijn loopbaan in 1931. Hoogtijaren voor de georganiseerde misdaad van het ruigere soort. Onveilige straten. Tommyguns & Hard Times. De crisis én daaraan voorafgaand de drooglegging die alles en iedereen de misdaad en corruptie in dreef.

In zo'n tijd had het publiek uiteraard geen behoefte aan een filosofisch ingesteld type die zijn tegenstanders uit humanitaire overwegingen met een kaakslag velt als hij ook zijn mitrailleur bij de hand heeft.

Nee, dan was Tracy andere koek. Zijn keiharde instelling leidde tot bijna oud-testamentisch bloedvergieten: een boef kan niet gruwelijk genoeg aan zijn eind komen. En het publiek vrát het! In zijn merkwuurige tekenstijl (die het midden houdt tussen realistisch en karikaturaal) schoot Tracy zich naar de top en liet zijn epigonen (zoals Agent X-9 van Dashiell Hammett!) ver achter zich. Tracy werd het symbool van het misdaadbestrijdingsgilde – en sierde niet voor niets de omslag van de vorige T&D.

De jaren '40 brachten iets meer ironie in Dick Tracy. Gould creëerde een onvergetelijke schurkenparade met schilderachtige figuren als Trigger Doom, Larceny Lou, Nazi-beul The Brow en natuurlijk Haf & Haf die ter linkerzijde door zuur is verminkt...

Het spreekt vanzelf dat deze heren (én dames!) steevast aan het kortste eind trekken. Law and Order muss sein... en Gould paarde deze moraal – evenals collega Spillane – aan een bedenkelijk reactionaire mentaliteit. Op de vraag waarom al zijn misdadigers zo lelijk zijn antwoordde Gould: misdaad zelf is lelijk. Gould's wereldbeeld was even rechtlijnig als zijn strip. Een pionier is van ons heengegaan.

Martijn Daalder

Dick Tracy heeft het nooit tot een Nederlandse boekuitgave gebracht. Losse verhalen zijn te vinden in PEP (jaargang '71/'72) en Strip-schrift 131. Een goed stripantiquariaat heeft Amerikaanse edities in voorraad.

THRILLERS & DETECTIVES
BESTELFORMULIER

Stuur onderstaande boeken aan:

NAAM: _____
ADRES: _____
PLAATS: _____

	SCHRIJVER	TITEL & PRIJS
1.		
2.		
3.		
4.		
5.		

bedrag boeken	extra voor verpakking en verzending	totaal

Kosten van verpakking en verzending zijn:
voor bestellingen tot f 25,—: f 3,50
tussen f 25,— en f 50,—: f 2,75
boven f 50,—: f 2,—
Als betaling heb ik bijgesloten een girobetaalkaart/een betaalcheque tnv Thrillers & Detectives, Amsterdam
De bestelling wordt via de PTT bij u bezorgd
NB: Alle boeken zijn ook gewoon via iedere boekwinkel te koop

S I G N A L E M E N T

Thrillers & Detectives verschijnt 5 maal per jaar, in januari, maart, juni, september en november. Een abonnement voor 5 nrs. kost f 16,40, over te maken op postgiro 5013940 tnv Verzend-boekhuis De Thriller te Amsterdam. Het gaat dan met het eerstvolgende nr. in.

Voor België kost een abonnement 375 fr. (incl. porto). Betaling dient vooraf te geschieden op PCR 000-0592006-15 tnv Boekhandel Walry, Zwijnaardse steenweg 6, 9000 Gent. Via deze boekhandel zijn ook losse nrs. te koop voor 75 fr. (excl. porto).

Voorgaande nrs. zijn te verkrijgen door overmaking van f 4,50 per nr. (incl. extra porto). Sommige nrs. zijn uitsluitend nog als fotokopie te krijgen. Geef aan als men dat niet wenst.

Alle boeken die in Thrillers & Detectives worden besproken, zijn in iedere boekhandel te krijgen en desgewenst ook via Thrillers & Detectives leverbaar. De bestelbon op deze pagina kan daarvoor (als voorbeeld) dienen.

Een abonnement dient vooruit te worden betaald. Maak hiervoor zoveel mogelijk gebruik

van de toegezonden acceptgiro. Het zenden van een rekening kost f 1,25 aan administratiekosten.

In Nederland is Thrillers & Detectives op diverse plaatsen los te koop. De prijs per nummer wordt door de wederverkoper vastgesteld met een minimum van f 3,95.

Aan dit nummer werkten mee: Marianne Bernard, Martijn Daalder, Frits Hoorweg, Rosalie Kommers, Hans Kneegtmans, Hans Kooijman, Martin Lodewijk, Jacques Post, Gert-Jan Thomassen, Bert Vuijsje en Wim Voster.

Eindredactie: Theo Capel
Vormgeving: Steye Raviez
Grafische verzorging: GCA Drukwerk

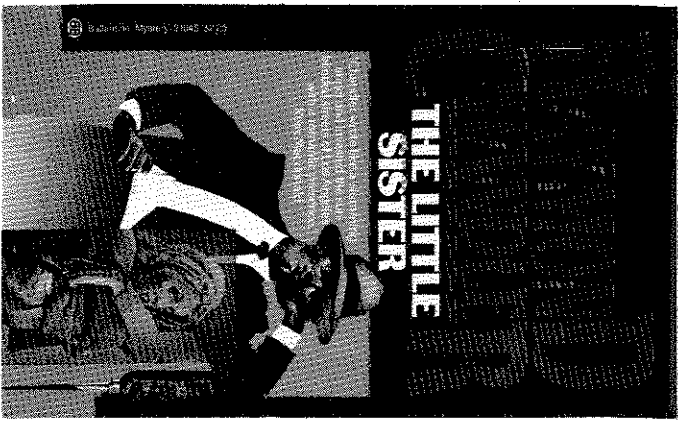
Alle correspondentie te richten aan: Thrillers & Detectives, p/a Nic. Maesstraat 139hs, 1071 PX Amsterdam

VD: importeur van Ditmar
NL: importeur Nilsson & Lamm

In het septembernummer: De complete Sherlock Holmes. Meer dan twee kilo hersenwerk.

Kort Amerikaans

Vroeger kon je voorin Amerikaanse pockets lezen hoeveel drukken een boek al had doorgemaakt, voordat hij het in je handen kreeg. Die goede gewoonte blijkt niet helemaal meer te bestaan. Ballantine Books vermeldt over The little sister van Raymond Chandler alleen maar dat het hier om de derde druk van hun eigen pocketuitgave uit 1971 gaat. Tussen 1949, toen het boek voor het eerst verscheen en 1971 is het echter nog in diverse andere uitgaven verschenen. Daar zat dan vaak een ander jasje om, want ook klassieke boeken schijn je steeds in een ander papertje te moeten verpakken. De illustrator heeft dit maal hoofdperson Marlowe een neus à la Karl Malden gegeven. Zo kende ik hem nog niet.

Titel	Thema	Sex	Geweld	Opvoedende waarde	Oordeel
Margery Allingham Tiger in the smoke Bantam, VD, 12,75	Hebznuchtige schatzoeker staat jong geluk in de weg	De intrige laat hietoe geen ruimte	Geen noemenswaardige aandacht	Voor de Engelse politiemann zal de onderste steen boven komen	Elegant, maar saai gepregel (GJT)
Raymond Chandler The little sister Ballantine, VD, 9,95	Hollywood-carrière brengt het slechtste in zusje boven	Blijft bij hardhandig tongzoenen	Koel en trefzeker met een ijspiem	De vrouw is meer aan het reptiel verwant dan de man	Een 10 voor stijl, een 6- voor de intrige (TC)
James Crumley Dancing bear Vintage, VD, 23,45	Ex-private eye op alcoholische speurtocht in eigen verleden	Gaat flink loos	Niet gering (o.a. handgranat onder autostoel)	Drank en drugs zijn fataal, maar onmisbaar	Niet slecht, maar iets teveel literair pathos (BV)
Peter Dickinson Hindsight Pantheon, VD, 12,75	Kostschoolleerling herinnert zich misdrijf	Vooral onthouding is oorzaak van veel ellende	Terrugkikend is het weinig bedreigend	Wraak is zelden zoet	Aardig, rustig voortkabbelend (FH)
Jack Higgins Toll for the brave Signet, VD, 12,75	Door de wol geverfte Vietnam-veteraan kent maar één stiel	Traumatische jeugdervaring blijft grote rol spelen	Zie bladzijde 5 v/m 221	Met Oosterse vechtsporten kom je een eind (als je geen Aznaat bent)	Heel vlot, jammer van het overspannen einde (GJT)
Stephen King Pet Sematary Signet, VD, 16,65	De dood hoeft geen afscheid te zijn	Moeder leerde het bij de Kabouters	De herrezenen zijn vals geworden	De Wet op de Lijkbezorging moet blijven	Voor de liefhebber om van te smullen, maar wel langdradig (FH)
Ellis Peters The devil's novice Futura, VD, 13,60	Jongeman wil té graag in het klooster	Niet voor het huwelijk en niet in het celbaat (dus niet)	Eigenlijk speelt alleen het geweten op	Kijk wat er achter een leuk smoeftje steekt	Leuke stof voor de goedmoedige lezer (TC)
Ellis Peters Dead man's ransom Futura, VD, 13,60	Pater Cadfael op zoek naar de moordenaar van een uitgeleerde gevangene	Liefde speelt een belangrijke rol, maar het blijft bij kijken	In de strijd vallen enkele doden en gewonden	Wat Middelceunse liefde allemaal niet te weeg kan brengen	Voor liefhebbers van Eoo c.s. aanbevelenswaardig (RK)
Patricia Wentworth Grey Mask Coronet, VD, 13,60	Miss Silver ontfermt complot om erfenis in bezit te krijgen	Foei!	Een heel klein beetje	Waar liefde kan tegen een stootje	Aardig geschreven, maar tuitig en onwaarschijnlijk (HKO)
Patricia Wentworth The silent pool Coronet, VD, 13,60	Miss Silver ontmaskert moordenaar in een landhuis	Lichte erotiek	De noodzakelijke moorden	Lees geen twee Wentworths achter elkaar	Langdradig (HKO)